

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ДОПУСТИТИ ДО ЗАХИСТУ
Завідувач кафедри
кримінального права і процесу
_____ С.Я. Лихова
«___» _____ 2020 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
ВИПУСКНИКА ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ «МАГІСТР»
ЗА ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОЮ ПРОГРАМОЮ
«Правоохоронна діяльність»

**Тема: «Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції
України»**

Виконавець: студентка 2 курсу, групи ПО-201МЗ Котова Діана Миколаївна

Керівник: к.ю.н., професор кафедри конституційного і адміністративного
права Гончарук Степан Тихонович

Київ–2020

НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Юридичний факультет
кримінального права і процесу
Освітньо-професійної програми «Правоохоронна діяльність»

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри
_____ С.Я. Лихова
«_____» _____ 2020 р.

ЗАВДАННЯ на виконання кваліфікаційної роботи

Котової Діани Миколаївни

1. Тема роботи «Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України» затверджена наказом ректора від 24 вересня 2020 р. № 1771/ст.
2. Термін виконання роботи: з 05 жовтня 2020 р. по 13 грудня 2020 р. та з 21 грудня по 27 грудня 2020 року.
3. Вихідні дані роботи: монографічна наукова література, нормативно-правові акти.
4. Зміст пояснювальної записки: аналітичний огляд юридичних джерел з тематики кваліфікаційної роботи.

5. Календарний план-графік

№ пор	Завдання	Термін виконання	Відмітка про виконання
1	Вибрати тему кваліфікаційної роботи	до 01.10.2020	виконано
2	Затвердити тему і план роботи у наукового керівника	до 05.10.2020	виконано
3	Визначити статистичну, інформаційну базу дослідження скласти бібліографію	до 26.10.2020	виконано
4	Оформити і обговорити з науковим керівником перший розділ роботи	до 30.10.2020	виконано
5	Оформити і обговорити з науковим керівником другий розділ роботи	до 11.11.2020	виконано
6	Оформити і обговорити з науковим керівником третій розділ роботи	до 20.11.2020	виконано
7	Доопрацювати роботу, оформити її кінцевий варіант	до 29.12.2020	виконано
8	Отримати відгук керівника та рецензію	до 05.12.2020	виконано
9	Підготувати доповідь на захист	до 10.12.2020	виконано

6. Консультанти з окремих розділів

Розділ	Консультант (посада, П.І.Б.)	Дата, підпис	
		Завдання видав	Завдання прийняв
Консультанти з окремих розділів не залучались			

7. Дата видачі завдання: 05.10.2020

Керівник кваліфікаційної роботи роботи _____ к.ю.н., професор, професор
(підпис) кафедри конституційного і адміністративного права
Гончарук Степан Тихонович

Завдання прийняв до виконання _____ Котова Діана Михайлівна
(підпис)

РЕФЕРАТ

Дипломна робота на тему «Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України» налічує в собі 91 сторінку.

Ключові слова : АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ, ЗАКОНОДАВСТВО, НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ, КУПАЦІ, ЮРИСДИКЦІЯ.

Основний текст роботи займає - 86 сторінок.

Об'єкт дослідження: «Суспільні відносини що складаються в процесі здійснення адміністративно - юрисдикційної діяльності Національної поліції»

Предмет роботи : Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України.

При написанні даної роботи були використані такі методи, як :

- метод бібліографічного пошуку;
- метод синтезу та аналізу літератури;
- метод порівняння літератури;

Метод бібліографічного пошуку. Бібліографічний пошук – вид діяльності, який реалізується під час взаємодії читача та інформаційно-пошукової системи бібліотеки. Для вирішення проблеми раціонального і багатопланового використання накопичених інформаційних ресурсів, у бібліотеках створено розгалужену систему довідково-бібліографічного апарату, кожна частина якого виконує конкретну роль, та є складовою єдиного інформаційного потенціалу.

Метод аналізу літератури. Системний аналіз – науковий метод пізнання, що являє собою послідовність дій з установлення структурних зв'язків між змінними або елементами досліджуваної системи.

Цей метод був використаний при зібранні інформації з досліджуваних джерел.

Метод синтезу. поєднання окремих сторін предмета дослідження в єдине ціле. Аналіз та синтез взаємопов'язані.

Існують певні види синтезу та аналізи, але нами був використаний лише один – прямий або емпіричний метод – метод, який використовується для виділення окремих частин об'єкта

Метод порівняння. Порівняльний метод – один з головних наукових методів, який шляхом порівняння встановлює спільне чи відмінне в досліджених явищах та закономірностях їх розвитку.

Всі ці методи відносяться до емпіричного рівня дослідження.

При написанні роботи було розкрито поняття «юрисдикція» та методи її застосування, виявлено сферу роботи Національної поліції, її підвідомчість та комплекс заходів, що застосовуються при боротьбі зі злочинністю.

Робота ґрунтується на законодавстві України, наукових здобутках вчених та публікаціях : Курило В.І., Гусаров С.М, Пугач А.В., Дембіцька С. Л., Остапенко О. І., Коломоєць Т.О., Мартинов Д.М., Васильєв І.О., Єсімов С. С., Коллер Ю.С, Доненко В.В та інші.

Перелік умовних позначень

КУ- Конституція України

КУпАП – Кодекс України про адміністративні правопорушення

НПУ – Національна поліція України

ЗУ – Закон України

КПКУ – Кримінальний процесуальний кодекс України

Ст – стаття

СБУ – Служба Безпеки України

НАБУ – Національне Антикорупційне бюро України

ЗМІСТ

Вступ	7
I. Теоретико-правові засади адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції	11
1.1. Адміністративно-правовий статус Національної поліції, її завдання і функції	11
1.2. Сутність адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції, її ознаки та принципи	18
1.3. Нормативно-правова основа адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції	31
II. Матеріально-правове підґрунтя адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції	36
2.1. Правові інструменти адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції	36
2.2. Адміністративні правопорушення, підвідомчі органам Національної поліції	44
III. Процесуально-правове підґрунтя адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції	53
3.1. Провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції	53
3.2. Заходи забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції	66
Висновки	78
Список використаних джерел	84

ВСТУП

Актуальність теми зумовлена тим, що Українська національна поліція як орган виконавчої влади, покликаний виконувати головне завдання правоохоронних органів, включаючи боротьбу з найпоширенішою категорією протиправних дій, посідає особливе місце серед уповноважених суб'єктів адміністративної юрисдикції. адміністративні правопорушення, і тому важливо розуміти повноваження та юрисдикцію цього органу. Особливе становище української державної поліції як суб'єкта адміністративної юрисдикції зумовлене головним чином двома важливими обставинами: більшим обсягом суспільних відносин, що охороняються цими органами, порівняно з іншими суб'єктами, що відображається у значній кількості адміністративних правопорушень, що перебувають під їх юрисдикцією, та набагато ширшою владою накладати різні повноваження. адміністративні санкції та протокол про адміністративні правопорушення.

Мета дипломної роботи - на основі теорії адміністративного права, аналізу відповідних нормативних актів, роботи вчених та інших джерел для характеристики адміністративної та юрисдикційної діяльності Української державної поліції.

Мета дослідження: Зв'язки з громадськістю в процесі адміністративної та юрисдикційної діяльності державної поліції.

Предмет роботи: Адміністративна та юрисдикційна діяльність Державної поліції України.

При написанні роботи були використані такі методи пізнання: аналіз, синтез, дедукція, індукція.

Аналіз проблем дослідження. Серед вітчизняних учених-адміністраторів досліджувались проблеми адміністративно-юрисдикційної діяльності державної поліції України: Курило В.І., Гусаров С.М., Пугач А.В., Дембіцька С.Л., Остапенко О.І., Коломоець Т.О., Мартинов Д.М., Васильєв І.О., Єсімов С.С., Коллер Ю.С., Доненко В.В. та інші. .

Завдання, які ставилися при написанні твору

- визначити основні завдання, систему, структуру та принципи діяльності державної поліції;
- проаналізувати чинне законодавство України, норми якого регулюють адміністративну та юрисдикційну діяльність Державної поліції;
- надати концепцію належної юрисдикції;
- опублікувати зміст та основні особливості адміністративної та юрисдикційної діяльності міліції;
- вказати на особливості провадження у справах про адміністративні правопорушення, що входять до компетенції міліції;
- показати стадії провадження у справах про адміністративні правопорушення, що входять до компетенції міліції;
- зазначити причини та порядок застосування заходів щодо забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Сьогодні існує потреба вдосконалити традиційні способи захисту прав людини - в судовому та правильному плані. Тому вивчення проблем адміністративної юрисдикції Державної поліції України повинно проводитись на основі пріоритету прав людини, вдосконалення адміністративно-юрисдикційних методів захисту її прав, свобод та законних інтересів. Особливістю адміністративної юрисдикції Державної поліції України, яка визначає її юридичний зміст, є те, що, як різновид загальної юрисдикції, адміністративна юрисдикція поліції також входить до складу органів виконавчої влади. Ця концепція інтегрує характеристики виконавчої влади в цілому та юрисдикції зокрема. Для роз'яснення концептуальної моделі, включаючи правову природу адміністративної юрисдикції Державної поліції України, зв'язок цього правового явища з цілями та завданнями виконавчої влади відіграє вирішальну роль. Безпосередньо до органів виконавчої влади, які згідно зі ст. 1 Закону "Про державну поліцію" належить Державній поліції України, є основним тягарем для практичної реалізації та реалізації таких цілей і завдань: забезпечення особистої безпеки громадян,

суспільства, держави; створення сприятливих умов для забезпечення добробуту громадян, суспільства, економічного розвитку, держави; створення сприятливих умов для реалізації своїх прав, свобод та законних інтересів фізичними та юридичними особами. Досягнення цих цілей в більшій мірі відображається через правозастосовчу діяльність виконавчої влади. Адміністративна юрисдикція Державної поліції України генетично пов'язана із здійсненням виконавчої влади, формами правозастосування та, насамперед, методом правозастосування та його формами правозастосування. Тому адміністративна юрисдикція Державної поліції України є видом правоохоронної та правоохоронної діяльності.

I. Теоретико-правові засади адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції

1.1. Адміністративно-правовий статус Національної поліції, її завдання і функції

Основними завданнями, що ставляться перед поліцією, є співпраця та комунікація, створення нового іміджу для правоохоронних органів. «Робота поліції будується на принципі “community policing”, тобто на створенні довірливих зв'язків між працівниками поліції й населенням. У зв'язку з цим змінюється зміст адміністративно-правового статусу Національної поліції України. Тепер працівники поліції виконують завдання держави, які спрямовані на забезпечення публічної безпеки та порядку, охорони прав і свобод громадян, протидії злочинності»[2].

Для забезпечення та виконання поставлених завдань необхідно вдосконалити форми та методи поліцейської діяльності, а також законодавче врегулювання питань, що стосуються адміністративно-правового статусу державної поліції.

Адміністративно-правовий статус, зокрема його реалізація, сприяє зміцненню законності та правової культури міліції шляхом покращення доступу до організації діяльності. Це також сприяє посиленню контролю та підзвітності за порушення. Прикладом останнього є бездіяльність, зволікання при прийнятті рішень, а також при їх здійсненні.

Звернемось до історії та дізнаємось розвиток поняття «правовий статус». Варто звернути увагу, що до нашого сьогодення даний термін подолав надзвичайно довгий шлях. Першими, хто використав поняття «юридичний статус» були давньоримські вчені. «Звертаючись до перекладу - з латині слово “status” означає становище, стан у будь-якій ієрархії, структурі, системі. За допомогою цього терміна римські вчені сформулювали категорії, що відбивають окремі аспекти правового становища: стан свободи – “status

liberates”, стан громадянства – “status civitatus”, сімейний стан – “status familiae”. У найбільш близькому до сучасного розуміння поняття «статус» було введено до наукового лексикону на початку ХХ ст. розробниками рольової теорії особистості – американськими соціологами та соціальними психологами Р. Лінтоном, Я. Морено, Т. Парсоном. Така потреба була викликана необхідністю опису соціальної структури суспільства, що складається зі становищ, які посідають люди»[20 с. 123]. «Сучасні тлумачення поняття «статус» треба розглядати у енциклопедичних джерелах. Так, Великий тлумачний словник сучасної української мови під поняттям «статус» розуміє правове становище громадян, державних і громадський органів, міжнародних організацій»[4, с. 1387]. Великий юридичний енциклопедичний словник тлумачить «поняття «статус» як правове становище суб’єкта права, що характеризується й визначається його організаційно-правовими формами, статутом, свідоцтвом про реєстрацію, правами та обов’язками, відповідальністю, повноваженнями, які випливають із законодавчих нормативно-правових актів»[5, с. 601]. Юридична енциклопедія вкладає в зміст поняття «статус» правове становище, сукупність прав і обов’язків фізичної та юридичної особи. У свою чергу, правовий статус – це сукупність прав і обов’язків фізичних і юридичних осіб, визначається Конституцією, законами й іншими нормативно-правовими актами, міжнародними договорами, ратифікованими Верховною Радою України. «Правовий статус підприємств, державних установ, організацій визначається через їхню компетенцію, тобто права та обов’язки цих осіб, зафіксовані в чинному законодавстві. У концентрованому вигляді їхній правовий статус відображається в законах, положеннях, статутах та інших нормативно-правових актах про ці органи, підприємства, установи й організації»[6, с. 44]. «Автори міжнародної поліцейської енциклопедії під поняттям «правовий статус» розуміють правове становище особи в суспільстві, а громадянина в державі, що відбиває їхній факт, стан і взаємодію із суспільством і державою» [7, с. 764]. «Із теоретико-правового

погляду О.Ф. Скакун поняття «правовий статус» визначається як передбачена законодавством система взаємозалежних прав, законних інтересів і обов'язків суб'єкта права»[8, с. 569]. Правовий статус – одна з найважливіших політико-правових категорій, що нерозривно пов'язана із соціальною структурою суспільства, рівнем демократії, станом законності. «Будучи складним багатоаспектним конституційно-правовим механізмом, він виступає як юридична міра соціальної свободи суб'єкта права; визначає межі, у яких можуть відбуватися кількісні зміни його правового становища. Правовий статус є основою правового становища – узагальненої категорії, що охоплює основні характеристики стану суб'єкта права в державі»[8, с. 569]. «Визначаючи зміст поняття «адміністративно-правовий статус Національної поліції», варто виходити з положення, що воно є похідним від правового статусу правоохоронних органів. Тому, на нашу думку, необхідно звернутися до теоретичних надбань вітчизняних науковців, котрі досліджували адміністративно-правовий статус органів і підрозділів внутрішніх справ. Так, на думку С.М. Гусарова, адміністративно-процесуальний статус органів внутрішніх справ – це врегульоване сукупністю адміністративно-правових норм юридичне становище, що передбачає реалізацію компетенції їхніх підрозділів і посадових осіб із охорони правопорядку, забезпечення прав і свобод громадян і безпеки в суспільстві»[9, с. 96]. М.М. Алексейчук «визначає адміністративно-правовий статус міліції громадської безпеки як урегульоване сукупністю норм адміністративного права юридичне становище, що передбачає реалізацію компетенції її апаратів, служб і підрозділів з охорони правопорядку, забезпечення прав і свобод громадян і безпеки в суспільстві»[10, с. 10]. Д.М. Мартинов пропонує «під адміністративно - правовим статусом територіальних органів внутрішніх справ України розуміти становище спеціального суб'єкта адміністративного права, гарантованого державою та врегульованого нормами адміністративного права, що являє собою сукупність прав, обов'язків, гарантій і відповідальності, відповідно до яких

вони виконують правоохоронні функції»[11, с. 10]. Т.П. Мінка та І.О. Васильєв «під правовим статусом штабів органів внутрішніх справ розуміють сукупність визначених законодавчими й відомчими правовими актами цілей, завдань, функцій організаційної структури і структури управління, компетенції, прав і обов'язків у сфері організації роботи органів і підрозділів органів внутрішніх справ, координації та узгодження їхніх дій щодо захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань, боротьби зі злочинністю, охорони громадського порядку та громадської безпеки»[12, с. 27]. Х.В. Малиняк під час визначення адміністративно-правового статусу органів внутрішніх справ звужує це поняття до визначення правового статусу посадової особи органів внутрішніх справ. «Отже, на його думку, посадова особа органів внутрішніх справ має певне правове становище (правовий статус), що визначається як урегульована правовими нормами сукупність державно-службових відносин на обійманій посаді, які розкриваються через чітко визначене коло прав та обов'язків і відповідальність. Іншими словами, правовий статус посадової особи органів внутрішніх справ являє собою сукупність прав, свобод, обов'язків, обмежень, заборон, відповідальності, установлених законом»[13]. Ю.В. Сіроштан дає визначення адміністративно-правового «статусу працівників патрульної служби Міністерства внутрішніх справ України як результат дій норм права, у яких закріплено права й обов'язки працівників, в умовах конкретного соціального середовища, що характеризується значною видовою різноманітністю»[14, с. 122]. Визначаючи зміст адміністративно-правового статусу Національної поліції України, відповідно, потрібно також виділити його елементи й дати їм характеристику, щоб зрозуміти, що вкладати в зміст такого статусу.

Ми підтримуємо позицію Т.П. Мінки та І.О. Васильєва, які виділяють такі елементи адміністративно-правового статусу: цільовий блок, структурно-організаційний блок, компетенційний блок. До цільового блоку

належить мета діяльності органу. «Організаційний блок включає такі елементи: структуру органу, схему організаційного підпорядкування структурних одиниць, схему розподілу завдань, функцій кожного структурного підрозділу, тобто порядок формування системи і структури, процедури діяльності структурних підрозділів, форми й методи діяльності. Компетенційний блок включає в себе такі елементи, як завдання, функції, права та обов'язки, а також відповідальність»[12, с. 10]. Основні засади адміністративно-правового статусу Національної поліції України визначено в таких нормативно-правових актах нашої держави, як: Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015, Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Національну поліцію» від 28.10.2015 № 877 та ін.

«Відповідно до закону Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку»[2, 17]. «Національна поліція є юридичною особою публічного права, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Казначейства»[16].

«Завданнями Національної поліції є реалізація державної політики у сферах забезпечення прав і свобод людини, інтересів суспільства й держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку; унесення на розгляд Міністра внутрішніх справ пропозицій щодо забезпечення формування державної політики в зазначених сферах; надання в межах, визначених законом, послуг із допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги»[16].

Тому, беручи до уваги вищесказане, ми можемо визначити мету діяльності Державної поліції України, а саме: ми можемо визначити мету діяльності Державної поліції України, а саме: організація та забезпечення

державної політики щодо прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, боротьба з громадською безпекою та порядком та надання послуг особам у межах, встановлених законом.

Щодо організаційної структури української державної поліції, то згідно із Законом України "Про державну поліцію" загальна поліцейська система така: Структура центрального органу управління міліцією затверджується начальником поліції за погодженням з міністром внутрішніх справ;

«Територіальні органи поліції утворює, ліквідує та реорганізує Кабінет Міністрів України за поданням Міністра внутрішніх справ України на підставі пропозицій керівника поліції»[2]. Безпосереднє керівництво поліцією здійснює Голова поліції, який призначається на посаду й звільняється з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра України відповідно до пропозицій Міністра внутрішніх справ України. Керівник поліції має першого заступника та заступників. «Голова поліції очолює поліцію й здійснює керівництво за її діяльністю; забезпечує виконання покладених на неї завдань; у межах компетенції організовує та контролює виконання поліцією Конституції й законів України, актів Президента України тощо, виконує інші повноваження, покладені на нього Законом України «Про Національну поліцію»»[16].

«У складі поліції функціонують кримінальна поліція, патрульна поліція, органи досудового розслідування, поліція охорони, спеціальна поліція, поліція особливого призначення. У системі поліції можуть утворюватись науково-дослідні установи й установи забезпечення»[2]. Тобто, система і структура Національної поліції України чітко визначені в нормативно-правових актах України. Проте реформування цього органу триває дотепер, тому особливості організації та функціонування окремих її структурних елементів не мають свого конкретного визначення. Така ситуація вимагає від законодавчих органів і керівництва Міністерства внутрішніх справ України подальшої правового регламентації, від учених-адміністративістів – науково

обґрунтованих рекомендацій із цього приводу, а від громадськості – висловлення пропозицій щодо вдосконалення діяльності Національної поліції України. «Хоча основні засади адміністративно-правового статусу Національної поліції України визначено в законодавстві, але схема розподілу завдань, функцій кожного структурного підрозділу, а також процедура, форми та методи їхньої діяльності поступово визначаються. Так, наприклад, адміністративно-правовий статус оновленої патрульної служби поліції визначено в Законі України «Про Національну поліцію» [2], Положенні про патрульну службу Міністерства внутрішніх справ»[17] та інших нормативно-правових актах. Чітко закріпленими є завдання та функції патрульної служби, порядок її комплектування, права й обов'язки працівників патрульної служби, порядок організації її діяльності, інші ключові моменти. «Необхідно також наголосити, що основні повноваження Національної поліції закріплені в нормативно-правових актах»[2; 15; 16 тощо], а їхньою особливістю є те, що права й обов'язки, які входять у зміст повноважень, єдині.

Виходячи з повноважень Державної поліції України, їх можна розділити на такі типи за способом реалізації:

1. Організаційний. Прикладом є організація навчання, набору та навчання нових поліцейських та державних працівників міліції.

2. Контроль. Перш за все, це контроль за дотриманням законодавства. Прикладом може служити контроль за дотриманням учасниками правил дорожнього руху, а також законність використання транспортних засобів. Ви можете додати функцію ввімкнення контролю до того самого підпункту. Візьмемо також приклад з правил дорожнього руху - перевірка та дозвіл на переоснащення транспортних засобів.

3. Безпека. Наприклад, захист фізичних осіб та об'єктів приватної та комунальної власності здійснюється на договірних засадах.

4. Пошук. Ця функція включає пошук людей, які переховуються від слідчого слідства, слідчого судді, суду, обходу кримінального провадження, зниклих безвісти та інших осіб у випадках, передбачених законом.

5. Примусовий. Національна поліція має право приймати рішення щодо застосування адміністративних санкцій.

6. Профілактична. Здійснення профілактичних та профілактичних заходів, спрямованих на попередження правопорушень.

7. Сервісне обслуговування. Надавати соціальну та правову допомогу громадянам, допомагати державним установам, підприємствам, установам та організаціям у виконанні їх юридичних зобов'язань.

1.2. Сутність адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції, її ознаки та принципи

Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції має свою особливість, яка полягає в тому, що, як різновид загальної юрисдикції, адміністративна юрисдикція поліції в той час є складовою діяльності органів виконавчої влади. У позначеній концепції їх образи були позначені як наскрізний уряд, а також як політична діяльність. Для розкриття поняття та сутності адміністративно-правової юрисдикції мають бути повернуті до правової природи за походженням Національної поліції України, принципова роль відіграє взаємодію зазначеного правового явища з цілями та завданнями виконавчої влади.

Юрисдикція - це коло повноважень особистості або органу, її сфери дії, з правової оцінки конкретних фактів, у тому числі з розв'язанням спору та застосуванням санкцій відповідно до закону. З іншого боку, юрисдикція - це встановлена законом (або іншим нормативно-правовим актом) сукупність повноважень відповідних органів та посадових осіб за рішенням правових судів, рішення щодо правового регулювання, оцінки фактичної сутності

іншого суб'єкта з точки зору їх відповідності закону, застосування юридичних санкцій правоохоронцям (для двадцятого затвердження в суді). Із захистом належного характеру, а також різницею між владою та незалежністю законних працівників та судів 2) цивільне право; 3) адміністративні; 4) диплом; 5) суд; 6) господар.

В державному управлінні внутрішнє управління енергією та управління місцевим самоврядуванням є найважливішим в управлінні промисловим розвитком. Тому слід визначити конкретні правила, що передбачають регулювання контролю та системного застосування заходів, а також забезпечує їх забезпечення та гарантію належного застосування адміністративної юрисдикції. Для того, щоб задовольнити необхідність регулювання розпорядження Президента та заміни асигнувань. Важливо правильно використовувати надані державні компетенції та діяти в межах своїх повноважень, саме це сприяє визначеному впливу на стан правоохоронної діяльності та правопорядку в цілому. Працівники Національної поліції у рамках реалізації адміністративно-юрисдикційної діяльності надаються широким колом повноважень, через реалізацію яких надаються права, а саме, приєднання до адміністративної відповідальності за реєстрацію адміністративних правопорушень. Експертиза поліції моєї особистості. Порівняльна адміністративна юрисдикція інших органів та юрисдикційний суд, який може становити для них ризик.

Характерні правила адміністративно-політичної діяльності міліції є: - в першу чергу, що є особливо складним. - з іншого боку, Суд першої інстанції, зокрема спеціальні положення Суду першої інстанції (стаття 222). - по-третє, найголовніше, у разі зв'язків з громадськістю безпека міліції не буде гарантована взагалі. Відповідно до загальної політики, відповідно до Закону України "Про Національну поліцію", є:

- безпека громадської безпеки та порядку;

- захищати права і свободи людей, а також інтереси спільноти та країн;

- захист від злочинів;

- надання в межах, визначеного закону, надання послуг з надання допомоги особам, які відповідають особам, економічним, соціальним причинам або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Відже, законом визначений функціональний взаємозв'язок - адміністративно-правова охорона правовідносин при виконанні своїх обов'язків. Визначимо ряд структур, що відносяться до неюрисдикційних підрозділів, за винятком їх юрисдикції прямо в опосередкованому стані захист населення та огляд за дотриманням законодавчих актів. Проектування служб офіційного огляду на предмет призупинення та зриву побудованого адміністративного відділу;

- робочі дні працівників патрульних служб батьківських служб, інспекторів ринку праці;

- різні види консультацій;

—Захист адвокатів, запитання опонентів, свідків, реанімація протиправних ситуацій тощо. в.

У Національній поліції не всі підрозділи та посадові особи є членами юрисдикційних повноважень, що істотно відображає адміністративну юрисдикцію цих органів від юрисдикцій органів правосуддя. Однак, незважаючи на це, адміністративна юрисдикція в Національній поліції використовується ж здійснюється великою кількістю підрозділів юрисдикційних правоохоронних відносин, що запроваджують законом приналежність винних до правозахисних осіб до адміністративної відповідальності. Юрисдикція поліції пов'язана не лише з існуванням суто юрисдикційних дій (розгляд та вирішення конкретних справ, створення повного рівня щодо закріплення адміністративних стягнень), а також

реалізація компетенції неюридичного характеру, а також самі суб'єкти адміністративної юрисдикції, а також інші посадові особи в політичній політиці які не мають права на напис показання.

«Безпосередньо на органах виконавчої влади, до яких згідно зі ст. 1 закону «Про Національну поліцію» належить і Національна поліція України, лежить основний тягар із практичної реалізації та виконання таких цілей і завдань: забезпечення особистої безпеки громадян, суспільства, держави; створення сприятливих умов щодо забезпечення благополуччя громадян, суспільства, розвитку економіки, держави; створення сприятливих умов для реалізації фізичними і юридичними особами їх прав, свобод та законних інтересів. У свою чергу, адміністративна юрисдикція Національної поліції України має більш спеціалізовані (галузеві) цілі та завдання, які визначені законодавством (ст.ст.1, 245 КУпАП)»[2], але у деяких випадках вони багато у чому співпадають із цілями та завданнями органів виконавчої влади. Досягнення зазначених цілей та завдань проявляється більшою мірою через правозастосовчу діяльність виконавчих органів.

Відповідно до ст. Відповідно до Закону 23, поліція має такі основні повноваження у сфері адміністративної та судової діяльності:

- вжити заходів щодо виявлення кримінальних та адміністративних правопорушень; зупинити виявлені кримінальні та адміністративні правопорушення;

- вживати заходів щодо усунення загроз життю та здоров'ю людей та громадській безпеці внаслідок вчинення кримінального правопорушення чи адміністративного правопорушення;

- своєчасно реагувати на заяви та повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення чи події;

- у випадках, передбачених законом, діяти у справах про адміністративні правопорушення, приймати рішення про застосування адміністративних санкцій та забезпечувати їх виконання;

- забезпечити у випадках та в порядку, встановлених законом, затриманих, яких підозрюють у вчиненні кримінального правопорушення, та осіб, які вчинили адміністративне правопорушення;

- вжити заходів щодо запобігання та припинення домашнього насильства; Адміністративна юрисдикція Державної поліції України генетично пов'язана з виконанням виконавчої влади, формами правозастосування та більшістю

- з обов'язковим способом правозастосування та його формою правозастосування. Тому адміністративна юрисдикція Державної поліції України є видом правоохоронної та правоохоронної діяльності. Тому для нього характерні характерні риси виконавчої влади, зокрема надання юридичних повноважень, без яких неможливо здійснювати державно-авторитарну, організаційну, матеріальну, повсякденну та безперервну адміністративно-юрисдикційну діяльність.

Як зазначає Ю.М. Козлов, «викорінення негативних обставин, охорона громадського порядку, безпеки, захист прав особи, суспільства, держави є одними з основних завдань управління»[46], реалізація яких передбачена, зокрема, певними процесуальними формами.

Як ми вже знаємо, органи влади та управління Державної поліції України, які виконують покладені на них завдання при здійсненні правоохоронної діяльності, виконують такі основні функції, як: адміністративний, оперативно-розшуковий, кримінально-процесуальний, виконавчий, превентивний та охоронний. Єдина адміністративна юрисдикція Державної поліції України має деякі відмінності в процедурі розгляду адміністративних справ, що свідчить про різноманітність процесуальних

форм цього виду діяльності. Загалом слід зазначити, що процес юрисдикції Державної поліції України характеризується особливостями, пов'язаними із її законодавством, великою кількістю повноважень посадових осіб та їх кількістю, порядком провадження та правилами апеляції. Діяльність Української державної поліції характеризується тим, що, крім юрисдикційних дій (оцінка та вирішення конкретних справ, здійснення повноважень щодо накладення адміністративних чи дисциплінарних стягнень чи інших рішень тощо) вона також пов'язана з реалізацією компетенції не юрисдикційного характеру як самими суб'єктами адміністративної юрисдикції, так і іншими посадовими особами Національної поліції України, що не мають юрисдикційних повноважень. «Зокрема, поліцейським відповідно до ст. 32 Закону України «Про Національну поліцію» надано право: здійснювати перевірку документів особи; ст. 34 Закону України «Про Національну поліцію» здійснювати поверхневу перевірку тощо»[2].

Не юрисдикційні дії поліцейських мають багатозначний (неоднорідний) характер. В одних випадках Національна поліція України «обслуговує» сама себе (затримання порушника публічного порядку і безпеки поліцейським та ін.).

В інших — здійснюють не юрисдикційні дії для забезпечення необхідних умов реалізації адміністративної юрисдикції іншими її суб'єктами (оформлення протоколів про адміністративні правопорушення для суду, адміністративних комісій та ін.) «В юридичній літературі виділяються такі особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності поліції»[4, с.74]: широкий спектр суспільних відносин, що захищаються адміністративними та судовими засобами; велика кількість прав на накладення адміністративних санкцій порівняно з іншими юрисдикціями; широке коло посадових осіб, які мають право застосовувати адміністративно-правові санкції; спеціалізація з оцінки адміністративних справ визначається

нормативними актами; право накладати адміністративні санкції на місці злочину.

Аналіз науково-юридичної літератури та практичної діяльності органів і підрозділів Національної поліції України дозволяє виділити такі особливості їх адміністративно-юрисдикційної діяльності. Зокрема, адміністративна та юрисдикційна діяльність Державної поліції України зумовлена її завданнями, функціями та характером адміністративної діяльності поліції, яка є частиною її виконавчої та адміністративної діяльності.

Остання, як відомо, визначається як адміністративна діяльність поліції з урахуванням конкретизації її завдань та змісту в адміністративному праві. Адміністративна та юрисдикційна діяльність Державної поліції України, як і вся інша діяльність, регулюються місцевими нормативними актами. Він базується на суворому дотриманні чинного законодавства. Посадові особи, що мають відповідні повноваження, повинні діяти в межах своїх повноважень та повністю дотримуватися нормативних актів.

Відхилення від закону, як правило, призводять до порушення принципу законності та, як результат, до скасування рішення (рішень) у справі. Адміністративна та юрисдикційна діяльність Державної поліції України є органами, що діють у кримінальному провадженні, тобто. Вони не тільки ґрунтуються на суворому дотриманні закону, але й реалізуються шляхом застосування цих норм, тобто. Вони беруть участь у кримінальному провадженні. Однак, що стосується головної мети правоохоронних органів, можна з упевненістю сказати, що це правоохоронна діяльність.

Адміністративна та юрисдикційна діяльність Державної поліції України офіційно здійснюється від імені держави в особі поліцейського. Предметом адміністративної юрисдикції Державної поліції України є насамперед вирішення та врегулювання адміністративних спорів, що належать до їх юрисдикції. Її зміст оприлюднюється шляхом збору, дослідження та оцінки

інформації про конкретну подію, а також шляхом вирішення справ у правових формах та процедурах. Розслідування, доведення події та інших обставин правопорушення, їх правова оцінка, винесення ухвали по справі та її виконання відбувається виключно в рамках адміністративно-процесуальних норм. З цієї причини адміністративно-юрисдикційні норми, а також адміністративно-юрисдикційні правовідносини поділяються на матеріальні та процесуальні. Повноваження Державної поліції України майже завжди є адміністративними, що здійснюються спеціально уповноваженими органами та посадовими особами.

Це означає, що значна кількість поліцейських залучена до здійснення своїх повноважень. Ще однією характерною рисою адміністративно-юрисдикційної діяльності Державної поліції України є те, що вона завжди має виключно державно-авторитарний характер і виконується лише офіційно. Для його здійснення Державна поліція України наділена широким колом повноважень, в рамках яких вона реалізує своє право вирішувати адміністративні спори. Серед особливостей адміністративної юрисдикції Державної поліції України - її виконання однією особою.

Якщо деякі органи адміністративної юрисдикції мають виключно колегіальні повноваження (адміністративні комісії, виконавчі комітети з врегулювання спорів, загальні ради), Державна поліція України має лише одну форму адміністративної влади. Вивчення вищезазначених особливостей адміністративної та юрисдикційної діяльності необхідне головним чином тому, що застосування правових санкцій, які в більшості випадків є наслідком юрисдикційної діяльності, порушує питання про законність правозастосування та, відповідно, порушує питання прав і свобод людини. Аналіз вищезазначених особливостей адміністративної та юрисдикційної діяльності Державної поліції України призводить до висновку, що вони взаємозалежні, як правило, деякі особливості походять від інших.

Узагальнюючи характер та особливості адміністративної юрисдикції Державної поліції України, зазначимо наступне: - адміністративно-юрисдикційну діяльність Державної поліції України слід розуміти як самостійний тип держави, законодавства, правоохоронних та правоохоронних органів широка громадськість у різних сферах управління; - загальні та характерні особливості видів адміністративної юрисдикції в Державній поліції України мають своє специфічне значення, що відокремлює цю діяльність від юрисдикції інших державних органів влади та визначає конкретний характер та призначення діяльності Державної поліції України у виконавчій владі; - адміністративна юрисдикція Державної поліції України - це особливий спосіб захисту суспільних відносин і водночас спосіб застосування стандартів адміністративного права в системі органів виконавчої влади;

- специфічним є також нормативне регулювання адміністративно-юрисдикційної діяльності Державної поліції України, механізм якої включає, крім законодавчих актів, також відомчі нормативні акти, включаючи накази, розпорядження тощо Деякі його партії регулюються спеціальними (відомчими) нормативними актами, що визначають порядок юрисдикційної діяльності певних департаментів та підрозділів Державної поліції України.

2) «Існують матеріальні та процесуальні перепони, які формують підстави для невизнання легітимності юрисдикційних заходів . Розкриття сутності правових явищ має спиратись на пізнання їх принципів, які надають цьому явищу цілісність, внутрішню стрункість. І.Л. Бородін зазначає, що принципи є теоретичним стрижнем, неписаними правилами, дотримання яких наділяє певне явище такою комплексною характеристикою, як ефективність. Органічне поєднання принципів у систему сприяє появі ефекту цілісності»[43, с. 16]. Адміністративно-юрисдикційна діяльність в установах виконання покарань наділена власними принципами.

«Ця група принципів пов'язана із застосуванням заходів примусу та провадженням щодо притягнення осіб до відповідальності. Виходячи із загального поняття «принцип», що означає початкову керівну ідею, основне вихідне положення»[2], а також загального поняття принципів права, можна дійти висновку, що принципами адміністративно-юрисдикційної діяльності в установах виконання покарань є закріплені в адміністративному законодавстві основоположні ідеї, які визначають сутність, організацію і спрямованість зазначеного виду діяльності, її цілі, завдання, функції, методи й форми здійснення, а також процесуальний стан суб'єктів цієї діяльності.

Адміністративній юрисдикції притаманні такі риси:

- 1) наявність правопорушення (правового спору);
- 2) адміністративно-юрисдикційна діяльність унаслідок своєї особливої соціальної гостроти потребує належного процесуального регулювання;
- 3) «обов'язковість прийняття рішення у вигляді юридичного акта являє собою ще одну важливу ознаку юрисдикційної діяльності»[4].

І.А. Городецька «ділить принципи адміністративної юрисдикції на загальноправові, галузеві та спеціальні. Загальноправовими принципами вона називає такі: законності, гуманізму, справедливості» [39 с. 106], «правової рівності»[6, с. 28–29], «об'єктивної істини, обов'язковості державної мови й забезпечення права користування рідною мовою» [7]. До галузевих принципів належать такі: самостійності в ухваленні рішень; змагальності; гласності. «До спеціальних належать принципи: презумпції невинуватості; презумпції правомірності правової позиції громадянина; швидкості й економічності» [6, с. 28–33; 7]. З іншого боку, юрисдикційна діяльність повинна запобігати правопорушенням. О.Г. Ткаченко із цього приводу зазначав, що профілактична діяльність повинна ґрунтуватися на таких принципах:

1) «законності – дотримання вимог Конституції України та законів України всіма без винятку суб'єктами профілактики, здійснення тільки тих заходів, які передбачені цими законами;

2) гуманізму – всебічний захист прав і свобод громадян під час здійснення профілактичної діяльності;

3) гласність - систематичне висвітлення інформації про запобігання адміністративним правопорушенням у статистиці та засобах масової інформації;

4) демократія (громада) - участь у попередженні адміністративних правопорушень не тільки спеціалізованих суб'єктів, а й усіх інших державних органів, організацій, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, об'єднань громадян та окремих громадян;

5) науковість – використання форм, методів і засобів профілактичної діяльності, які розроблені та схвалені наукою;

6) диференційованого підходу – врахування як загальних особливостей детермінантів адміністративних проступків, так і індивідуальних властивостей правопорушників;

7) плановості та прогнозування – всебічне вивчення й аналіз стану адміністративної деліктності, складання та реалізація відповідних програм профілактики адміністративних проступків;

8) взаємодії й координації зусиль суб'єктів профілактики адміністративних проступків;

9) громадського осудження протиправної поведінки;

10) переважання методів переконання, тобто застосування примусових заходів лише після вичерпання всіх інших заходів впливу;

11) адекватності методів і засобів профілактики типу деліктної ситуації» [8, с. 105].

«Адміністративно-юрисдикційній діяльності органів поліції притаманні певні особливості, що відрізняють її від інших видів діяльності поліції. Основні ознаки адміністративно-юрисдикційної діяльності органів поліції: 1) є частиною адміністративної діяльності органів та підрозділів поліції; 2) носить виконавчо-розпорядчий характер; 3) виникає у результаті правового спору, який пов'язаний зі вчиненням адміністративного правопорушення (ст.ст. 222, 255 КУпАП)»[2], тобто наявність певної спеціалізації та необхідність застосування адміністративних санкцій до злочинця;

4) його реалізація відбувається в рамках виконання правоохоронних завдань та функцій (надання поліцейських послуг) та правоохоронної діяльності органами міліції та нижчими службами;

5) вимагає належного процесуального врегулювання;

6) можливість спрощеної процедури (без складання протоколу про адміністративне правопорушення);

7) працівники органів та підрозділів міліції мають право накладати адміністративні санкції на місце злочину незалежно від розміру використання безготівкових платіжних пристроїв;

8) виконується виключно в одній формі (індивідуально);

9) Повноваження розглядати справи про адміністративні правопорушення та накладати адміністративні штрафи покладаються виключно на працівників органів влади та органів спеціального рангу відповідно до повноважень, покладених на них; 10) це повинно спричинити рішення у формі юридичного факту.

"Ефективність адміністративної та юрисдикційної діяльності поліцейських органів та підрозділів, безсумнівно, залежить від регулювання у відповідних нормативних актах процедурних пунктів застосування заходів впливу, дотримання гарантій прав і свобод людини, правильності правової оцінки інформації та аналізу конкретних юридичних фактів. Правильне та ефективне використання адміністративної юрисдикції поліцією сприяє значному впливу на верховенство права та загальне функціонування інших органів адміністративної юрисдикції загалом "[49].

Наприклад, здійснення окремих поліцейських заходів працівниками міліції (зокрема, тимчасовим анулюванням посвідчення водія, реєстрацією протоколу про адміністративні правопорушення, що оцінюються судом (суддями), адміністративними комісіями тощо), які не є заходами адміністративної юрисдикції. , створює передумови для забезпечення необхідних умов для здійснення адміністративного повноваження інших його суб'єктів.

З огляду на вищевикладене, ми вважаємо за доцільне запропонувати публікацію змісту адміністративної та юрисдикційної діяльності міліції у більш широкому та вузькому розумінні. Адміністративно-юрисдикційну діяльність міліції у вузькому розумінні слід розуміти як врегульовану нормативно-правовими актами Адміністративно-процесуального кодексу, виконавчо-розпорядчої діяльності органів та підрозділів міліції (їх посадових осіб), що враховує категорію адміністративних правопорушень, визначену в Адміністративно-процесуальному кодексі.

В процесуальній формі вирішується питання про застосування заходів адміністративного тиску на винних осіб, накладення адміністративних санкцій, застосування заходів впливу на неповнолітніх або закриття справи. У більш широкому розумінні під адміністративно-юрисдикційною діяльністю міліції розумітимуться не тільки діяльність компетентних органів та підрозділів міліції (їх посадових осіб) при оцінці справ про

адміністративні правопорушення та прийнятті цих рішень, але також при оцінці випадків дисциплінарних правопорушень, скарг громадян та адміністративно-процесуальні заходи.

1.3. Нормативно-правова основа адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції

Оптимізація системи заходів щодо забезпечення належного рівня законності та правопорядку в державі, захисту прав і свобод людини та громадянина є невід'ємною умовою становлення України як дійсно демократичної, соціальної, правової держави. «Відповідно до ст. 3 Конституції України саме права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави»[1]. Отже, держава та її компетентні органи зобов'язані визнавати права і свободи людини і громадянина, створювати умови для їх практичного дотримання та гарантувати захист, отриманий в результаті здійснення функції здійснення закону держави.

Діяльність Української державної поліції щодо виконання функції держави у сфері правоохоронної діяльності здійснюється у відповідних формах. В рамках формування та реалізації державної політики у сфері правозастосування органи державної поліції України здійснюють законодавчу, правозастосовчу, правозастосовчу, освітню та правозастосовчу діяльність. Ці форми діяльності відрізняються не лише за змістом, а й за суб'єктами, уповноваженими впроваджувати їх в систему Української державної поліції, способами реалізації, досягнутими результатами тощо.

Законодавство є найважливішою формою функціонування держави у сфері правозастосування. Метою правотворчості як форми здійснення функції забезпечення державного права є створення цілісної та послідовної системи права, норми якої безпосередньо визначають особливості здійснення функції забезпечення державного права.

Змістом законодавчої діяльності органів Української державної поліції в рамках виконання поліцейської функції держави є розробка та прийняття відомчих нормативних актів. Відомчі нормативні акти є однією з важливих частин адміністративно-правового забезпечення при виконанні примусової функції держави. Саме грамотне застосування стандартів відповідних відомчих нормативних актів створить необхідні умови для ефективної діяльності української державної поліції при виконанні державної функції у сфері правоохоронної діяльності.

Що стосується правозастосовчої діяльності Державної поліції України, то правозастосовчий процес вимагає правових актів, що містять окремі правові положення, що встановлюють (виправляють, змінюють або припиняють) конкретні суб'єктивні права та обов'язки на основі правових норм. мова осіб, призначених особисто.

Діяльність органів поліції в цьому напрямку полягає у виданні правозастосовних актів, які детальніше конкретизують зміст конституційних особистих прав громадян, установлюють підстави, механізм та межі їх реалізації, індивідуалізують ті юридичні факти, які пов'язані з подальшим існуванням особистих прав людини і громадянина. Саме завдяки правозастосовній діяльності органів Національної поліції створюються необхідні умови для найбільш ефективної реалізації правоохоронної функції держави, здійснюється цілеспрямований вплив на поведінку відповідних суб'єктів тощо.

Дуже часто одночасно з поняттям «правозастосовна діяльність» застосовується таке поняття, як «дискреційні повноваження». Адміністративна діяльність органів поліції України повноваженнями (розсудом) розуміють правозастосовну діяльність, або повноваження, надане особі, яка наділена владою вибирати між двома і більш альтернативами, коли кожна альтернатива законна, з виділенням владної складової. Межі дискреційних повноважень виражаються у праві працівника органів

внутрішніх справ прийняти рішення щодо кожної конкретної ситуації, тобто межі повідомляють суб'єкту правозастосування про можливість вибору того чи іншого рішення.

Це означає, що, говорячи про дискреційні повноваження державної поліції, слід думати про правоохоронну діяльність, змістом якої є здійснення повноважень компетентних органів та поліцейських сил щодо здійснення певних повноважень та виконання обов'язку щодо здійснення своїх повноважень. В рамках цієї діяльності працівники міліції мають право, беручи до уваги вимоги нормативних актів та життєвих обставин, приймати відповідне рішення в будь-якому випадку. Наявність дискреційних повноважень, які є невід'ємною частиною органу державної влади, дозволяє працівникові міліції диференціювати ситуації відповідно до обставин, вичерпний перелік яких не може бути зазначений у правовій державі.

Одним з основних суб'єктів, на які держава покладає обов'язок забезпечувати правопорядок, є Українська національна поліція як орган державної служби, який обслуговує державу та суспільство та захищає їх права та законні інтереси. Необхідність створення цього органу у 2015 році була викликана глибокими трансформаційними процесами, що відбувались і відбуваються в системі державного управління. Головною метою цих процесів є створення адміністративних та інституційних інституцій, які зможуть розробляти та ефективно реалізовувати європейські принципи державної влади, сприяти оптимізації національного законодавства та забезпеченню прав і свобод людини та громадянина.

Це призвело до прийняття базового керівного документа - Закону України "Про державну поліцію", який врешті регламентував її правовий статус, визначав завдання, функції, структуру, порядок несення служби в міліції, громадський контроль за її діяльністю та принципи побудови партнерських відносин з громадянським суспільством. Українська національна поліція є центральним органом виконавчої влади, який

обслуговує суспільство, забезпечуючи захист прав і свобод людини, боротьбу зі злочинністю та підтримку громадської безпеки та порядку.

Серед широкого кола функцій, які уповноважена виконувати міліція, особливе місце посідає адміністративна функція, яка виконується відповідними адміністративно-правовими засобами. Стан правопорядку в державі та окремих регіонах залежить від того, як розроблений механізм реалізації цієї функції, чи відповідає адміністративна діяльність поліції європейським стандартам діяльності державної служби. Суть адміністративної діяльності міліції суттєво відрізняється від змісту, який був типовим для міліції. Це пов'язано зі змінами у філософії та принципах внутрішньої організації поліції, а також у гуманістичній, демократичній та соціальній спрямованості її ролей, функцій та повноважень. У цьому контексті важливо розробити єдині підходи до публікації змісту адміністративної діяльності міліції в Україні, здійснення повного науково-методичного забезпечення діяльності цього правоохоронного органу, підвищення рівня підготовки його персоналу.

Відповідно до статті 3 Закону України "Про державну поліцію", поліція регулюється Конституцією України, міжнародними договорами України, обов'язковість яких затверджується Верховною Радою України, законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України. та законами України, актами Кабінету Міністрів України, а також актами Міністерства внутрішніх справ України, виданими відповідно до них, іншими нормативно-правовими актами. На працівників міліції (працівників міліції та державних службовців) поширюється дія Закону України "Про запобігання корупції". Це є правовою основою для поліції.

До основних нормативно-правових актів, що визначають повноваження Державної поліції України як основного суб'єкта правоохоронної функції держави та регулюють її діяльність, належать закони України «Про Державну поліцію» від 2 липня 2015 року, «Про оперативно-розшукову

діяльність» від 18.02. 1992 р. "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" від 30 червня 1993 р. "Про участь України в міжнародних операціях з підтримання миру та безпеки" від 23 квітня 1999 р. "Про участь громадян в охороні правопорядку та державних кордонів" від 22.06.1993. .2000, "Про запобігання та боротьбу з відмиванням грошей, фінансуванням тероризму та фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення" від 14 жовтня 2014 р., Постанова Кабінету Міністрів Української РСР "Про затвердження Положення про послуги приватних осіб" від 29 липня 1991 р. № 114, Постанова Кабінету Міністрів України "Після затвердження Положення про свердловину Національної поліції" від 28 жовтня 2015 р. № 877 //.

Щодо правової основи адміністративної та юрисдикційної діяльності Державної поліції, слід зазначити, що вищезазначені правові акти вимагають додати Кодекс України про адміністративні відшкодування.

II. Матеріально-правове підґрунтя адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції

2.1. Правові інструменти адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції

Адміністративно-юрисдикційна діяльність має певні особливості, що не дозволяють її ототожнювати з іншими видами діяльності органів державного управління. Для визначення цих особливостей важливо уточнити поняття "юрисдикція" як одне з основних у визначеному характері діяльності державного управління. Юрисдикція (від лат. - юрисдикція; jus - закон; distio - я розмовляю).

Він ототожнював із сукупністю правових (або інших нормативних актів) набір повноважень компетентних державних органів щодо вирішення правових суперечок, включаючи вирішення справ про порушення, тобто оцінювати поведінку особи або іншого предмета з точки зору їх законності, накладати юридичні санкції на винних осіб². Розуміння юрисдикції зазнало певних змін з часом і сьогодні стосується не лише діяльності державних органів (наприклад, судів, міліції), але й загальних органів (виконавчих комітетів муніципалітетів, міст, муніципалітетів, адміністративних комісій). Отже, сьогодні можна сказати, що адміністративна юрисдикція - це сукупність повноважень органів державного управління при вирішенні правових спорів та справ про правопорушення.

Зверніть увагу, що діяльність держави, пов'язана з оцінкою справи про правопорушення (судовий процес) та рішення по ній визначають зміст юрисдикційної діяльності будь-якого державного органу. Це означає, що юрисдикція як вид діяльності органів державної влади безпосередньо пов'язана із захистом суспільних відносин і полягає в оцінці предмета (органів державної влади) юридичної справи в основному провадженні та прийнятті рішення щодо нього. Більше того, основною діяльністю судової влади є правосуддя, яке є найдосконалішим засобом правового захисту

інтересів людини і держави, але не єдиним засобом. «Погоджуючись із думкою Педька Ю.С., відмітимо, що адміністративна юрисдикція є одним із видів юрисдикційної діяльності органів публічної адміністрації, виступає складовою частиною реалізації публічної влади, являючись «специфічним різновидом правоохоронної діяльності її органів»»[44].

Адміністративно-юрисдикційна діяльність є результатом практичної реалізації певної частини повноважень, які разом з предметами відання становлять компетенцію відповідних органів. За допомогою даного виду діяльності орган публічної адміністрації дає правову оцінку відповідності поведінки об'єкта владного впливу встановленим правовим вимогам. При цьому владний вплив органу публічної адміністрації має правоохоронне спрямування. Зокрема за допомогою адміністративної юрисдикції забезпечується «охорона певних соціальних благ і цінностей (прав і свобод громадян, громадського порядку, суспільної безпеки) шляхом здійснення органами публічної адміністрації юрисдикційної діяльності у зв'язку з адміністративним правопорушенням, у процесі якої дані органи розглядають справу про це діяння, виносять по ньому рішення про застосування (або незастосування – Авт.) до правопорушника адміністративного стягнення, виконують рішення, яке прийняте» .

Також, проведений Іщуком О.С. аналіз наукового доробку вчених адміністративістів свідчить про те, що поняття «адміністративна юрисдикція» використовується і у широкому, і у вузькому розуміннях, які одне одному не суперечать. «Водночас, слід погодитись з тим, що в наукових працях адміністративна юрисдикція найчастіше розглядається у вузькому значенні, тобто полягає у розгляді справ про адміністративні правопорушення у встановленій законом адміністративно-процесуальній формі спеціально уповноваженими органами і їх посадовими особами, які наділені правом їх розглядати та накладати адміністративно-правові стягнення»[41].

Водночас слід погодитись, що в наукових працях адміністративна юрисдикція найчастіше оцінюється у вузькому розумінні, тобто вона полягає в оцінці справ про адміністративні правопорушення в адміністративному судочинстві, встановлених законом спеціально уповноваженими органами та їх посадовими особами, які мають право оцінювати та накладати їх адміністративно-правові покарання.

«Підтримуючи В.К. Колпакова Е.Ф. Демський пропонує поділити адміністративну юрисдикцію на три види: - адміністративно-регулятивна юрисдикція – встановлена законодавчими актами компетентність органа (посадової особи) розглядати і вирішувати адміністративні справи, що виникають у сфері публічного управління позитивного характеру; - адміністративно-судочинна юрисдикція – встановлена законодавством компетентність адміністративних судів щодо вирішення відповідних спорів; - адміністративно-деліктна юрисдикція – встановлена законодавством компетентність органів (посадових осіб), судів щодо розгляду і вирішення справ про адміністративні правопорушення і накладення адміністративних стягнень»[40].

Слід також зазначити, що необхідно відрізнити поняття підвідомчості адміністративного правопорушення від поняття «підвідомчість адміністративного та кримінального права», яке є лише його частиною. Це можна перевірити, проаналізувавши ст. 284 КУпАП. За своїм змістом орган адміністративного правопорушення за результатами оцінки справ про адміністративні правопорушення приймає не лише рішення про накладення адміністративних санкцій та про застосування заходів, що стосуються неповнолітніх, але і рішення про закриття справи, яка не передбачає покарання. не означає, що воно перестає бути предметом кримінального правопорушення (наприклад, закінчення строку, передбаченого статтею 38 Адміністративного правопорушення на момент адміністративного

правопорушення, є підставою для адміністративної відповідальності відповідно до статті 247 (7) Адміністративного правопорушення).

Результатом діяльності адміністративно-деліктних органів є також видання постанови про накладення адміністративного штрафу або про застосування заходів, що стосуються неповнолітніх. Виходячи з вищевикладеного, на наш погляд, під адміністративно-кримінальною юрисдикцією розуміється діяльність уповноважених органів, спрямована на оцінку справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень. Слід зазначити, що поняття «кримінальна юрисдикція» саме по собі не дуже успішне, оскільки адміністративне покарання - це не кримінальне покарання, а міра відповідальності і служить для виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення. Тому доречніше називати вищезазначений компонент адміністративної юрисдикції делікту / делікту "адміністративною юрисдикцією"

Особливості адміністративної та юрисдикційної діяльності поліції включають: значний спектр суспільних відносин, що забезпечуються адміністративно-юрисдикційним способом; широкий обсяг повноважень та різноманітні способ застосування санкцій, їх накладення, порівняно з іншими суб'єктами юрисдикції (попередження, штраф) розширене коло осіб на яких покладена можливість застосовування адміністративно-правових санкцій (працівники органів державної міліції та відомств, які мають спеціальні звання відповідно до своїх повноважень); спеціалізація з оцінки адміністративних справ визначається нормативними актами; можливість спрощеної процедури (без складання протоколу про адміністративне правопорушення); право накладати адміністративні санкції на місці злочину (лише із використанням безготівкових платіжних пристроїв). Проаналізувавши науково-правову літературу та практичну діяльність органів та підрозділів Міністерства внутрішніх справ України, С. М. Гусаров висвітлює особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції в

Україні. Ведучи як науковець, ми пропонуємо адаптувати його до адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції:

1) адміністративна та юрисдикційна діяльність міліції значною мірою визначається принципами, завданнями, функціями та специфікою служби в поліції, яка є державною службою особливого характеру. Остання, як відомо, визначається як адміністративна діяльність державної поліції з урахуванням конкретизації її завдань та змісту в адміністративному праві;

2) адміністративна та юрисдикційна діяльність міліції має другорядний характер. Він базується на суворій відповідності чинному законодавству. Уповноважені посадові особи поліцейських органів та підрозділів, що здійснюють надані їм адміністративні та юрисдикційні повноваження, зобов'язані діяти в рамках законів та інших нормативних актів. Відступ від цих положень, як правило, призводить до порушення принципу законності, а отже, до скасування рішення (рішень) у справі. Адміністративна юрисдикція поліції базується не лише на суворому дотриманні закону, а й на застосуванні цих норм, тобто це діяльність у кримінальному провадженні. Основна мета - також правоохоронна діяльність;

3) адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції здійснюється офіційно від імені держави із уповноваженими працівниками органів та підрозділів державної поліції, які мають спеціальні звання. Предметом адміністративної компетенції міліції є, зокрема, оцінка та вирішення справ про адміністративні конфлікти (спори) в межах її компетенції. Його зміст характеризує збір, дослідження та оцінку інформації про конкретну дію, а також вирішення справи у правових формах, порядку та часі. З'ясування та доведення фактів та обставин правопорушення, їх правова оцінка, винесення ухвали по справі та забезпечення її реалізації відбуваються в межах адміністративно-процесуального регулювання. Тому адміністративно-юрисдикційні норми, а також адміністративно-юрисдикційні правовідносини поділяються на матеріальні та процесуальні;

4) компетенція міліції має адміністративний характер, оскільки її виконують уповноважені працівники органів та управлінь державної міліції, які мають спеціальні звання. Таким чином, до його реалізації певною мірою задіяна значна кількість поліцейських. Наприклад, працівники органів державної міліції та відомств, які мають спеціальні звання, мають право оцінювати справи про адміністративні правопорушення, накладення адміністративних стягнень на винних відповідно до чинного законодавства. Уповноважені керівники структурних підрозділів та органів державної міліції, в свою чергу, мають право розглядати справи про дисциплінарні проступки. Крім того, значна кількість поліцейських здійснює велику кількість юрисдикційних заходів на підготовчій фазі провадження у справах про адміністративні правопорушення;

5) Адміністративно-юрисдикційна діяльність міліції характеризується тим, що вона завжди має виключно державно-владний характер і виконується лише офіційно. Для її здійснення органам влади та відомствам національної поліції надається широкий спектр повноважень, в рамках яких вони реалізують своє право вирішувати адміністративні спори. Поліція є одним із ключових учасників адміністративної та юрисдикційної діяльності. Це пов'язано із значною кількістю адміністративних повноважень (більше судів мають більше повноважень). З огляду на значний обсяг повноважень, можна стверджувати, що міліція є одним з основних виконавчих та правоохоронних органів при здійсненні адміністративного правопорушення;

6) головним при здійсненні юрисдикційних повноважень міліції є їх виконання в особі уповноважених посадових осіб, правоохоронної функції, яка впливає насамперед з їх призначення. Основними завданнями національної поліції відповідно до ст. 2 Закону України "Про державну поліцію" є надання поліцейських послуг у сферах: а) забезпечення громадської безпеки та порядку; (b) захист прав і свобод людини, а також інтересів суспільства та держави; (c) боротьба зі злочинністю; (d) надання

послуг допомоги в межах, встановлених законом, особам, які потребують такої допомоги з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій. Одночасно з шукачі притулку, які охороняються законом, впевнені у своїй природній історії та необґрунтовано. первинні та цільові інструменти, консультанти; відзнаки адвокатів, вбудовані та допити підробок, свідків, реанімація протиправної ситуації;

7) в контексті адміністративної юрисдикції поточного стану індивідуальний характер реалізації не є реалізацією. Якщо деякі суб'єкти адміністративної юрисдикції мають виключно колегіальні повноваження (адміністративні комісії, виконавчі комітети селищних, сільських рад), то для поліції влади є виключно одноособова форма адміністративної юрисдикції. Існують індивідуальні та конкретні звіти на тему доступу до навколишнього середовища та характеру ситуації. Запах не асоціюється з обслуговуванням багатьох якісних днів. Тут не використовується багато учасників процесу, як під час здійснення кримінально-процесуальної юрисдикції (збір показників у справах, візування обвинувачення, складання обвинувального висновку, оформлення значущих необхідних процесуальних документів тощо);

8) в адміністративно-юрисдикційній діяльності поліції спостерігається відповідна спеціалізація (За ч. 2 ст. 222 КУпАП 'Від імені органів Національної поліції розглядаються справи про адміністративні правопорядки та реєстрацію адміністративних органів управління підрозділами Національної поліції, що мають спеціальні звання, відповідно. вважати). Вона зможе отримати більше якісних та диференційованих підходів до планування та організації цієї діяльності в окремих службах та підрозділах, деталізує аналітичну та профілактичну діяльність, в результаті чого підвищить ефективність боротьби з різними адміністративними правопорушеннями, відповідно до юридичної оцінки, що вимагає незалежного спеціального та професійного навчання. Дослідження перелічених вищих особливостей адміністративно-дослідної діяльності дає

змогу перейти до визначення поняття адміністративно-дослідної діяльності поліції. Вслуховування нетривалого періоду функціонування Національної поліції України, визначення згаданого поняття сприяння висвітленню наукових підходів щодо змісту адміністративно-юрисдикційної діяльності правоохоронних органів (органів внутрішніх справ, їх окремих установ). На будинку О.В. Джафарової, адміністративно-юрисдикційна діяльність правоохоронних органів розуміється як врегульована нормами адміністративного права спеціальної, державно-владної, підзаконної, виконавчо-підрядної діяльності, яка реалізується при визначенні законодавчих повноважень щодо вирішення питань, пов'язаних з індивідуальними адміністративними справами, та прийняття відповідних санкцій до державного законодавства. Включені також ознаки адміністративної та юрисдикційної діяльності, які є самим правом правоохоронних органів. Аромат на наступне:

(a) правова організація юридичних осіб та частина їх адміністративної діяльності та спеціальна освіта широкого загалу;

(б) основний предмет такої діяльності - забезпечення права на свободу людей та окуня

(v) зміст юридичного спору;

(g) адміністративно-адміністративна діяльність, що передбачає термінове регулювання процесу;

(g) звітування про вирішення справи в Юридичному акті;

(c) у системі правоохоронних органів не всі служби та їх персонал підлягають юридичному визнанню;

(d) штаб правоохоронного органу розглядає адміністративну адміністрацію адміністрації 12 індивідуально;

д) розгляд індивідуальних адміністративних справ здійснюється на основі відповідних нормативно-правових актів, які закріплюють порядок розгляду огляду на неправомірність дій або бездіяльність правоохоронних органів та їх посадових осіб, якими надіслані права та закони інтересам громадян.

Л.О. Панов у власному дослідженні «запропонувати зрозуміти адміністративно-юрисдикційну діяльність міліційних інспекторів міліції розглядається як урегульована нормами адміністративного права спеціальної форми їх адміністративної діяльності, що стосується розгляду та вирішення питань, пов'язаних із повідомленнями про адміністративні правопорушення, а також з боку інших державних юридичних осіб персонаж»[48].

2.2 Адміністративні правопорушення, підвідомчі органам Національної поліції

Національна поліція України – «це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку»[2, ст.1].

Поліція відповідно до покладених на неї завдань проводить профілактичні та профілактичні заходи, спрямовані на попередження вчинення правопорушень; виявляє причини та умови, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, вживає заходів у межах своєї компетенції щодо їх усунення; вжити заходів щодо виявлення та припинення адміністративних правопорушень; забезпечує своєчасне реагування на заяви та повідомлення про адміністративні правопорушення чи події тощо.

Національна поліція розглядає справи про адміністративні правопорушення, які можуть бути скоєні в різних сферах. Такі правопорушення багато в чому відрізняються, оскільки їх можна об'єднати в певні групи та підгрупи. Основним критерієм класифікації цих

правопорушень та адекватного ілюстрування особливостей юрисдикційної діяльності міліції є сфера суспільних відносин, в яку вона втручається, тобто їх загальні та конкретні суб'єкти. Такими об'єктами є здебільшого громадський порядок та громадська безпека, майно, встановлений порядок управління, тобто відносини, захист яких забезпечується основними завданнями та функціями міліції.

Злочини щодо незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів. Незаконне виготовлення, придбання, зберігання, транспортування, транспортування наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в малому масштабі.

Стаття 44 Закону про адміністративні правопорушення передбачає адміністративну відповідальність у вигляді штрафу від двадцяти п'яти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадських робіт на строк від двадцяти до шістдесяти годин або адміністративного затримання до 15 днів - за незаконне виробництво, придбання, зберігання, транспорт, перевезення наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих кількостях.

Існує спеціальний перелік наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів, затверджений наказом Міністерства охорони здоров'я України від 1 серпня 2000 року №188, який визначає таблиці невеликих, великих та особливо великих розмірів наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, які знаходяться у незаконному обігу. Наприклад, невеликий розмір таких наркотичних засобів, як гашиш, анаша, смола канабісу, опій (сік снотворного маку) визначається до 0,5 г, солом макової висушеної — до 10 г, соломи макової невисушеної — до 50 г, промедолу — до 0,03 г (до 3 ампул 1% розчину) тощо.

У сільській місцевості поліцейські часто мають справу з таким правопорушенням, як незаконний посів або незаконне вирощування снотворного маку чи конопель (стаття 1062 КУпАП). Цією статтею передбачено відповідальність громадян за незаконний посів або вирощування

снотворного маку у кількості до ста рослин чи конопель у кількості до десяти рослин (за посів або вирощування снотворного маку чи конопель у більшій, ніж зазначено, кількості передбачено кримінальну відповідальність згідно зі статтею 310 КК України). Посів та вирощування снотворного (масляничного) маку та конопель дозволяються тільки колективним сільськогосподарським підприємствам, державним підприємствам та організаціям, які мають на це дозвіл.

Юридичні особи, які мають право вирощувати снотворний мак та коноплі, згідно зі статтею 1061 КУпАП можуть притягуватися до адміністративної відповідальності за невжиття заходів щодо забезпечення охорони посівів снотворного маку чи конопель, місць їх зберігання та переробки. Контроль за виконанням заборони посіву та вирощування снотворного маку та конопель громадянами (тобто фізичними особами) та контроль за юридичними особами, які мають дозвіл на вирощування маку та конопель, покладено на районні державні адміністрації, виконавчі органи місцевого самоврядування та органи Національної поліції і, у першу чергу, на дільничних офіцерів поліції.

Так, на дільничних офіцерів поліції покладається обов'язок разом з громадськими помічниками, членами громадських формувань з охорони громадського порядку систематично проводити відпрацювання території адміністративної дільниці з метою виявлення місць незаконного посіву снотворного маку чи конопель, місць зберігання і переробки врожаю цих культур, які містять наркотичні речовини, вносити пропозиції головам сільських (селищних) рад щодо усунення причин та умов, які призводять до вчинення правопорушення.

Доведення неповнолітнього до стану сп'яніння (ст. 180 КУпАП) батьками неповнолітнього, особами, які їх замінюють, або іншими особами — тягне за собою накладення штрафу від шести до восьми неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Предметом цього правопорушення є відносини з громадськістю у сфері охорони здоров'я та громадського порядку. Об'єктивним аспектом кримінального правопорушення, викладеного в коментованій статті, є сп'яніння неповнолітнього батьками, особами, які їх замінюють, або іншими особами. Ознаками людини в стані алкогольного сп'яніння є: запах алкоголю з рота, хитка хода, нестійкість постави, порушення мови, сильне тремтіння пальців, раптова зміна кольору шкіри, поведінка, що не відповідає ситуації тощо.

Відповідно до ст. 1 Закону України "Про підтримку соціального становлення та розвитку молоді в Україні" від 5 лютого 1993 року неповнолітніми вважаються громадяни віком до 18 років. Введення неповнолітнього у стані сп'яніння - це активна дія (пряме виливання та лікування) або бездіяльність (нереагування на активні дії інших) осіб ззовні, які спричинили його сп'яніння. Суб'єктивна сторона злочину характеризується наявністю вини у формі прямого або непрямого умислу. Суб'єктами злочину можуть бути батьки неповнолітньої особи, особа, яка їх замінює, або інші особи віком від 18 років.

Адміністративні протоколи за цією статтею мають право складати поліцейські, а розглядати і приймати рішення щодо застосування до винних адміністративних стягнень уповноважені адміністративні комісії при виконавчих органах міських, сільських, селищних рад (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, що їх замінюють), виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад (ст.ст. 218, 219 КУпАП) Незважаючи на багаторазове використання в чинному КУпАП терміна «встановлений порядок управління», законодавчого визначення його поняття немає. Інколи це поняття змішують з поняттям державного управління в цілому, хоча вочевидь, що це неправильно. Державне управління як різновид державної діяльності значно ширше від поняття встановлений порядок управління.

Відповідно до статті 222 КУпАП органи Національної поліції розглядають справи про такі адміністративні правопорушення: про

порушення громадського порядку, правил дорожнього руху, правил паркування транспортних засобів, правил, що забезпечують безпеку руху транспорту, правил користування засобами транспорту, правил, спрямованих на забезпечення схоронності вантажів на транспорті, а також про незаконний відпуск і незаконне придбання бензину або інших паливно-мастильних матеріалів (статті 80 і 81 (в частині перевищення нормативів вмісту забруднюючих речовин у відпрацьованих газах транспортних засобів), частина друга статті 106-1, частини перша, друга, третя, четверта і шоста статті 109, стаття 110, частина третя статті 114, частина перша статті 115, стаття 116-2, частина друга статті 117, частини перша і друга статті 119, частини перша, друга, третя, п'ята, шоста частини перша, друга, третя, статті 122, частина перша статті 123, частини перша, друга і третя статті 127, статті 128–129, частини перша, друга та п'ята статті 133, частини третя, шоста, восьма, дев'ята, десята і одинадцята статті 133-1, частина друга статті 135, стаття 136 (за винятком порушень на автомобільному транспорті), стаття 137, частини перша, друга і третя статті 140, статті 161, статтями 176, 177, частини перша і друга статті 178, 192, 194, 195).

Від імені органів Національної поліції розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право працівники органів і підрозділів Національної поліції, які мають спеціальні звання, відповідно до покладених на них повноважень.

Уповноважені працівники державної поліції можуть накласти штраф за місцем вчинення адміністративного правопорушення, незалежно від його розміру, виключно за допомогою безготівкових платіжних пристроїв.

Правильна кваліфікація правопорушень важлива для адміністративної та юрисдикційної діяльності міліції. Кваліфікація - це в основному не просто процес пізнання, під час якого використовуються логічні форми мислення. Кваліфікація як висновок набуває форми висновку, за допомогою якого формується законодавча модель протиправної поведінки суб'єкта.

Кваліфікація адміністративних правопорушень - це виявлення ознак вчиненого діяння та їх порівняння з ознаками певного правопорушення з метою встановлення їх відповідності, відповідності цим ознакам та висновку.

Кваліфікація адміністративних правопорушень є відносно складним процесом, що включає відповідні стадії та передумови. Зокрема, останніми є:

1) всебічне, повне та об'єктивне знаходження всіх фактів справи. Таким чином, вони виявляють наявність правопорушення, у якому він звинувачується, визначають наявність правопорушення у провадженні злочинця та його відповідність адміністративному законодавству, що встановлює відповідальність за правопорушення, виявляють мотиви та правопорушення, а також обставини, що впливають на характер та ступінь адміністративної відповідальності. дані, що характеризують особу винного, характер та розмір шкоди;

2) точне та достовірне визначення юридичного значення всіх фактів скоєного порушення та особи порушника;

3) правильний вибір адміністративного права та уточнення його змісту та значення.

Ці передумови також повинні включати попереднє з'ясування всіх юридичних особливостей конкретного адміністративного правопорушення, тобто кожен працівник міліції, який бере участь в адміністративно-юрисдикційній практиці, повинен чітко уявляти, які діяння вважаються правопорушеннями, які їх характеристики та чим вони відрізняються. від інших подібних актів. тощо Тому основною передумовою належної кваліфікації адміністративного правопорушення є чітке визначення всіх ознак діяння, що характеризують його як правопорушення.

Усі адміністративні правопорушення, зазначені у ст. 222 адміністративні правопорушення, тобто справи, «яким підпорядкована поліція, умовно можна розділити на п'ять груп, до яких часто входять певні підгрупи. Отже, першу за чисельністю групу складають адміністративні правопорушення, які перешкоджають суспільній безпеці. Громадська безпека означає сукупність відносин з громадськістю, пов'язаних із запобіганням або усуненням загроз життю та здоров'ю людей та їх власності, які можуть виникнути внаслідок поведінки людини або прояву негативних характеристик джерел підвищеної небезпеки, тобто. На громадську безпеку впливають усі адміністративні правопорушення. будь-яким чином спричиняє або загрожує заподіянням шкоди життю та здоров'ю людей. З цієї причини до правопорушень, які заважають громадській безпеці, та випадків, про які повідомляє поліція, належать:

(а) адміністративні правопорушення, пов'язані з незаконним обігом заборонених речовин, порушеннями певних правил, а також охороною здоров'я, незаконним виготовленням, придбанням, зберіганням, транспортуванням, транспортуванням наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих кількостях (частина 1) статті 44; невжиття землекористувачами або землевласниками не вжиття заходів щодо знищення дикої конопель або сплячого маку на виділеній їм землі (стаття 1061, частина 2); виробництво, зберігання місячного світла та обладнання для його виробництва (стаття 176) та придбання місячного світла та інших побутових спиртних напоїв (стаття 177);

(б) адміністративні правопорушення, що зачіпають безпеку транспорту, несанкціоноване проїзд у вантажних поїздах, посадку та висадку під час руху поїзда, пересування по сходах та дахах вагонів, несанкціоноване непотрібне зупинення поїзда та розміщення на залізничній лінії предметів, які можуть призвести до переривання поїзда транспорт (стаття 109 частин 1, 2, 3 та 4, 6); куріння у вагонах (включаючи вестибюлі) приміських поїздів, у місцях, не

призначених для куріння в місцевих та міжміських поїздах, а також у метрах (частина 2 статті 110); порушення правил безпеки польотів (стаття 111), порушення правил морської безпеки (пошкодження сигналізації та зв'язку та обладнання) (стаття 3 (3)), порушення правил, що забезпечують безпеку суден внутрішніх водних шляхів (стаття 1162), скидання відходів та інші предмети з вікон та дверей автобусів, мікроавтобусів, тролейбусів чи трамваїв (частина 2 статті 119), порушення правил перевезення небезпечних вантажів та предметів, великогабаритних та великих вантажів під час транспортування (частини 1, 2 4 та 5 статті 133);

в) адміністративні правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху, ненадання транспортних засобів міліції та медичному персоналу, а також ненадання військових транспортних засобів учасникам військової служби у Збройних Силах України (с. 1241); інші порушення правил дорожнього руху (с. 125); перевезення транспортних засобів, таких як відсутні у відповідних документах про законодавство таких транспортних послуг. порушення системи дорожнього руху пішки, велосипедистами та приватними особами, наприклад, кур'єрським транспортом, 127. перелік транспортних запасів, технічний статус, який не вимагає вбудованих пільг або необхідності додаткових витрат порушення або невиконання правил, стандартних та стандартних, які забезпечуватимуть безпеку дорожнього руху (128); допуск до управління транспортними засобами водіїв, які переробляють у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння, або у хворобливому стані, або під впливом лікарських препаратів, що знижує їх увагу та швидкість реакцій, а також, що не було отримано в установлених строках медичного огляду чи є поставка транспортних приладдя, а також право на передачу транспортних припасів (№ 1, 2, с. 129); пошкодження автомобільних доріг, вулиць, дорожніх споруд, залізничних переїздів та технічних засобів регулювання дорожнього руху, створення перешкод для руху та невжиття необхідних заходів щодо їх усунення (ст. 139), порушення правил, норм та

стандартів під час забезпечення автомобільних доріг та вулиць, невжиття
решта - спеціальне постачання або обмеження одягу чи вивісок на
автострадах та вулицях міст.(ст.140)

III. Процесуально-правове підґрунття адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції

3.1 Провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції

Під адміністративним провадженням ряд авторів розуміє усі сторони діяльності державного апарату, починаючи з підготовки і видання актів і закінчуючи організаційними і матеріально-технічними операціями. Адміністративний процес вони розглядають як діяльність, пов'язану із застосуванням примусових заходів. Аналіз чинного законодавства дозволяє зробити ще один важливий висновок про єдине провадження для всіх без винятку справ про адміністративні правопорушення.

Як відомо, раніше у літературі виділялося:

- а) звичайне провадження;
- б) прискорене (чи спрощене);
- в) спеціальне провадження щодо застосування адміністративних стягнень за вчинення правопорушень, що не становлять великої суспільної небезпеки;
- г) «провадження органом адміністративної юрисдикції іншої інстанції»[23].

Така класифікація провадження була цілком виправдана. Кожен з його видів регламентувався зазвичай самостійним правовим актом, усі провадження мали свою специфіку. Однак у даний час із цією позицією не можна погодитись, передусім тому, що законодавець установив єдині цілі провадження в справах про адміністративні правопорушення, єдині гарантії забезпечення законності у таких провадженнях, єдині докази і єдині засоби та прийоми їх виявлення і т. ін. У Кодексі України про адміністративні правопорушення не згадується про спрощене провадження. Єдине, про що йдеться, так це про справи, за якими протоколи про адміністративне правопорушення не складаються (ст. 258 КУпАП). Але це не є «спрощеним

провадженням», тому що усі інші вимоги, що висуваються до ведення провадження в справах про адміністративні правопорушення, повинні бути дотримані і виконані. Зберігають свою силу і всі встановлені законодавцем гарантії, що забезпечують права й інтереси осіб, які притягаються до адміністративної відповідальності.

Стаття 268 КУпАП надає особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, право:

- знайомитися з матеріалами справи;
- давати пояснення;
- подавати докази;
- заявляти клопотання;
- при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи;
- виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо вона не володіє мовою, якою ведеться провадження;
- оскаржити постанову по справі, тощо.

У ряді країн Східної Європи законодавець передбачає спрощене провадження, воно відрізняється від звичайного не тільки тим, що не складається протокол про порушення, але й відсутністю цілого ряду гарантій, що забезпечують інтереси порушника.

Незважаючи на єдині правила провадження у справах про адміністративні правопорушення, їх реалізація відрізняється специфікою залежно від суб'єкта адміністративно-юрисдикційної діяльності. Наприклад одні органи, розглядають справи колегіально, інші — одноосібно, деякі не беруть участі у виконанні винесених постанов, інші — роблять це в обов'язковому порядку.

Провадження у справах про адміністративні правопорушення здійснюється на підставі єдиних принципів. В адміністративно-процесуальній науці країн Східної Європи проблема принципів провадження

у справах про адміністративні правопорушення ще до кінця не вирішена. У країнах СНД із представників адміністративно-процесуальної науки до цих проблем, зокрема, зверталися Д.М. Бахрах, А.П. Ключниченко, В.Д. Сорокін, Н.Г. Салищева і ряд інших авторів. В адміністративно-правовій літературі країн Східної Європи ці питання розглядалися в працях Е. Старосьцяка (Польща), І. Сюча (Угорщина), К. Свободи (Чехія), І. Дермеджієва (Болгарія). Незважаючи на розходження у поглядах на коло принципів, що визначають основи адміністративного процесу, ідея про те, що вони, по суті, є похідними від конституційних, на яких засноване і діє державне управління, суперечок не викликає. Отже, принципи провадження у справах про адміністративні правопорушення є похідними від основних принципів державного управління. Принцип провадження у справах про адміністративні правопорушення є, по-перше, його вихідним положенням, що визначає разом з іншими положеннями особливості і призначення цього провадження, його специфіку у порівнянні з іншими провадженнями, що складають у комплексі адміністративний процес. По-друге, принцип повинен знайти своє закріплення в правових нормах. Так був закріплений принцип розгляду справи на засадах рівності громадян (ст. 248 КУпАП), одержав свій подальший розвиток принцип забезпечення прав і інтересів учасників провадження за допомогою надання права адвокату захищати їхні інтереси (ст. 271 КУпАП) і т. ін. Не ставлячи своєю метою докладний аналіз принципів адміністративного провадження і визначення їх кола, достатньо підкреслити, що принципи, зафіксовані законодавцем, в обов'язковому порядку повинні дотримуватися у провадженні в справах про адміністративні правопорушення. До їх числа належать:

- принцип законності;
- принцип охорони інтересів особистості і держави;
- принцип об'єктивної істини;

Наприклад можемо розглянути ст.33 ЗУ «Про національну поліцію України».

1. Поліцейський може опитати особу, якщо існує достатньо підстав вважати, що вона володіє інформацією, необхідною для виконання поліцейських повноважень.

Для опитування поліцейський може запросити особу до поліцейського приміщення.

2. Надання особою інформації є добровільним. Особа може відмовитися від надання інформації. Проведення опитування неповнолітніх допускається тільки за участю батьків (одного з них), іншого законного представника або педагога.

3. Перед проведенням опитування особи поліцейський роз'яснює їй підстави та мету застосування поліцейського заходу, якщо це не перешкодить виконанню поліцією повноважень, покладених на неї цим Законом.

Як ми бачимо з вищезазначеного, задля отримання істини, може бути застосований такий поліцейський засіб, як опитування особи.

- принцип національної мови;
- принцип змагальності сторін;
- принцип публічності і гласності;
- принцип швидкості й оперативності;
- принцип рівності громадян.

Ґрунтуючись на загальних принципах, притаманних провадженню в справах про адміністративні правопорушення, можна виділити специфічні риси провадження, що здійснюється органами Національної поліції. Ця специфіка, по-перше, виявляється в тому, що зазначена діяльність є допоміжною стосовно головних завдань у діяльності органів Національної поліції якими, відповідно до Закону України «Про Національну поліцію», є забезпечення публічної безпеки і порядку, охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, протидія злочинності і ін.

Національна поліція розглядає широкий спектр справ про адміністративні правопорушення, що належать до різних сфер та галузей

державного управління. Якщо інші органи державної влади з адміністративною юрисдикцією розглядають справи про адміністративні правопорушення лише в певній галузі або лише в певних справах, державна поліція має право вирішувати справи про адміністративні правопорушення, що стосуються суспільних відносин у різних сферах та галузях державного управління (правопорушення на транспорті, у сфері охорони здоров'я, у сфері громадського порядку та громадської безпеки, у сфері встановленого порядку управління тощо). По-третє, органи державної поліції будуються і діють за принципом автономії. В особливих випадках керівник приймає рішення сам без згоди громадських організацій у межах покладених на нього прав та обов'язків. Об'єктивно необхідними передумовами єдиного керівництва державної поліції є:

(а) особливості завдань, що вирішуються в боротьбі зі злочинністю та охороною громадського порядку, що призводить до підвищених вимог до організації та дисципліни;

(б) необхідність швидкого прийняття рішень та негайного виконання управлінських рішень;

в) необхідність швидкого та всебічного використання державних поліцейських сил та ресурсів для максимально ефективного виконання оперативних та службових завдань.

Той самий принцип (одногласність) проявляється у провадженні також у справах про адміністративні правопорушення, які індивідуально оцінюються особами, переліченими, наприклад, у ст. 222 КУпАП та ін.

Здійснення адміністративних та юрисдикційних повноважень Державної поліції, як правило, не пов'язане з інспекціями. Ця особливість характерна лише для адміністративної та юрисдикційної діяльності патрульної поліції. Виявлення адміністративних правопорушень та вжиття заходів проти них впливає з характеру її роботи. Керівники апарату та їх заступники розглядають справи про адміністративні правопорушення, виявлені під час адміністративного нагляду.

Тому можна визначити процедуру у справах про адміністративні правопорушення, що входять до компетенції державної поліції. Аналізуючи вищевикладене, ми дійшли висновку, що це сукупність взаємозалежних та взаємозалежних процесуальних заходів, спрямованих на своєчасне, всебічне, повне та об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, її вирішення у суворій відповідності із законодавством для забезпечення виконання та прийняття рішення щодо виявлення причин та умов, що призводять до вчинення адміністративних правопорушень, попередження злочинів, виховання громадян у дусі правоохоронної діяльності, зміцнення верховенства права, що здійснюється спеціально уповноваженими посадовими особами державної поліції для забезпечення громадської безпеки та порядку, захисту прав і свобод людини, суспільства та держави, боротьби зі злочинністю тощо.

Проведення у справах про адміністративні правопорушення у цілому і в справах, підвідомчих органам Національної поліції зокрема, є одним з самостійних видів адміністративних проваджень. Як зазначалося раніше, у своїй сукупності вони складають поняття адміністративного процесу і здійснюються в рамках певного процесуального регламенту (режиму) шляхом здійснення певних процесуальних дій, що сліднують одна за іншою. Чітке дотримання регламенту цих процесуальних дій і їхньої послідовності суб'єктами адміністративно-юрисдикційних повноважень органів Національної поліції є надійною гарантією дотримання законності при розгляді і вирішенні справ про адміністративні правопорушення.

Процесуальний регламент провадження у справах про адміністративні правопорушення складається із сукупності однорідних груп процесуальних дій, однопорядкових за своїм змістом — стадій. У кожній стадії є, як правило, «провідний» суб'єкт адміністративно-процесуальних відносин. Його обов'язком є здійснення тих процесуальних дій, які формують дану стадію. Так, у стадії порушення справи таким є орган Національної поліції; у стадії розгляду справи — орган Національної поліції, суд (хоча можна виділити,

наприклад, і адміністративну комісію, що розглядає справи, підвідомчі органам Національної поліції); у стадії оскарження — суд, вищий орган управління і т. ін. Основними стадіями провадження у справах про адміністративні правопорушення в цілому і провадження в справах, підвідомчих органам Національної поліції зокрема, як відомо, є:

- 1) «порушення адміністративного провадження у справах про адміністративні правопорушення й адміністративне розслідування;
- 2) розгляд справи про адміністративне правопорушення та прийняття постанови;
- 3) оскарження постанови або рішення по справі про адміністративне правопорушення до органу, (посадової особи), який виніс цю постанову, вищестоящего органу (посадової особи), до суду; зміна постанови по справі про адміністративне правопорушення;
- 4) виконання постанов про накладення адміністративних стягнень» [38].

У рамках цих процесуальних стадій і здійснюється адміністративна юрисдикція органів Національної поліції. Зупинимося коротко на кожній із зазначених стадій з урахуванням специфіки провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції.

Порушення адміністративного провадження у справі про адміністративне правопорушення є початковою стадією. Дії, вчинені в цій стадії, створюють необхідні передумови для нормального розгляду кожної справи органом Національної поліції, всебічного, повного й об'єктивного її вирішення.

Ця стадія складається із сукупності процесуальних дій, що можуть бути зведені до трьох груп:

- порушення справи (провадження);
- проведення перевірочних дій та збір матеріалів;
- підготовка матеріалів до розгляду справи по суті і передача матеріалів справи уповноваженому органу чи посадовій особі за підвідомчістю.

Порушенням провадження у справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції може бути інформація, отримана з:

- заяв потерпілих, очевидців, причому як письмових, так і усних;
- рапортів поліцейських, протоколів та актів членів громадських формувань з охорони громадського порядку;
- матеріалів засобів масової інформації;
- повідомлень судових, прокурорських працівників, адміністрації підприємств, установ, організацій тощо.

Спеціального процесуального акта про порушення справи про адміністративне правопорушення, подібно до постанови про порушення кримінальної справи, працівник органу Національної поліції у цьому випадку не складає. «Об'єктивним вираженням акту порушення справи про адміністративне правопорушення є протокол, що, як правило, оформляється по кожному адміністративному правопорушенню з урахуванням вимог ст.ст. 254, 256 КУпАП. За окремі незначні правопорушення адміністративні стягнення у вигляді штрафу можуть накладатися на місці без складання протоколів. Поліції також надається право на місці виносити усне попередження особам, які допустили малозначні адміністративні порушення, а посадовим особам, уповноваженим вирішувати справу, — звільняти порушника від адміністративної відповідальності й обмежуватися усним зауваженням (ст. 22 КУпАП)».

Таким чином, порушення справи, будучи початковою стадією провадження у справах про адміністративні правопорушення, являє собою комплекс процесуальних дій, спрямованих на встановлення самої події правопорушення, обставин проступку, їх фіксування і кваліфікацію. Завершальним етапом цієї стадії є направлення матеріалів справи і протоколу про адміністративне правопорушення на розгляд за підвідомчістю.

Розгляд справ по суті — центральна стадія провадження у справах про адміністративні правопорушення, що розглядаються органами Національної

поліції. Попередні їй підготовчі дії хоча і мають велике значення, однак мають субсидіарний (допоміжний) характер. Вони відбуваються саме для того, аби стало можливим дати категоричну відповідь по даній справі у спеціально винесеній органом адміністративної юрисдикції постанові. При одержанні необхідних матеріалів, начальник органу Національної поліції або його заступник, інші суб'єкти адміністративної юрисдикції в органах Національної поліції зобов'язані ретельно їх вивчити і підготувати розгляд справи про адміністративне правопорушення.

Статті 278, 279, 284, 285 КУпАП проголошують три етапи розгляду справи: — підготовка справи до розгляду; — власне розгляд справи; — винесення постанови за результатами розгляду справи. Підготовка справи до розгляду починається з моменту її надходження до органу, який правомочний розглядати справу. За загальним правилом справи про адміністративні правопорушення розглядаються за місцем вчинення порушення (ст. 276 КУпАП), за деякими винятками. Так, за місцем вчинення чи за місцем проживання правопорушника справи про адміністративні правопорушення за ст.ст. 177 і 178 КУпАП розглядаються начальниками органів Національної поліції або їхніми заступниками, у випадках, коли правопорушення вчинене водієм (ст.ст. 80, 81, 121 — 126, 127-1 — 129, ч. 1,2,3 та 4 ст. 130, ст. 139), — справи можуть розглядатися також за місцем обліку транспортних засобів або за місцем проживання порушника. Справи про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі, розглядаються за місцем оброблення та обліку таких правопорушень.

Розгляд справи обмежено часовими рамками. У загальному порядку справа про адміністративне правопорушення розглядається в 15-денний строк з дня одержання органом (посадовою особою), правомочним розглядати справу, протоколу про адміністративне правопорушення й інших матеріалів справи (ст. 277 КУпАП).

Однак справи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 44, статтями 441 , 162, 173, 1731 , 1732 , 178, 185, 203 — 2061 , розглядаються протягом доби, а статтями 146, 160, 1851 , 2127 — 21220 — у триденний строк, статтями 461 , 51, 1669 , 176 і 18834 — у п'ятиденний строк, статтями 101-103 КУпАП — у семиденний строк.

Визначаючи різні строки розгляду справ про адміністративні правопорушення, законодавець виходив передусім із необхідності забезпечення принципів невідворотності відповідальності та швидкості і економічності провадження в справах про адміністративну відповідальність, а також ступеня суспільної небезпеки правопорушень.

Окрім цього взято до уваги можливість додаткового збору матеріалів для найбільш повного підтвердження протиправних дій (дослідження предметів, які стали знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом правопорушення), речовин (наркотичних), проведення медичного огляду особи (яка зловживає наркотичними засобами або яка перебуває у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, чи під впливом лікарських препаратів), тривалості періоду для доставлення правопорушників до органу Національної поліції, громадського пункту охорони порядку, приміщення сільської (селищної) ради тощо).

Так, протягом доби розглядаються справи за дрібне хуліганство (ст. 173 КУпАП), поширювання неправдивих чуток (ст. 1731 КУпАП), вчинення насильства в сім'ї (ст. 1732 КУпАП), розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді (ст. 178 КУпАП), злісна непокора законному розпорядженню або вимозі поліцейського (ст. 185 КУпАП).

Протягом трьох діб розглядаються справи за торгівлю з рук у невстановлених місцях (ст. 160 КУпАП), порушення порядку організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій (ст. 1851 КУпАП), адміністративні правопорушення, що посягають на здійснення

народного волевиявлення та встановлений порядок його забезпечення (ст.ст. 2127 -21720).

Розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа), що наділена правом здійснення юрисдикції, виносить постанову по справі. Ст. 284 КУпАП передбачає три види постанов у справі про адміністративне правопорушення: 1) про накладення адміністративного стягнення; 2) про застосування заходів впливу, передбачених ст. 241 КУпАП; 3) про закриття справи.

Суб'єкти адміністративної юрисдикції органів Національної поліції мають право виносити тільки два види постанов — про накладення адміністративного стягнення або про закриття справи. Заходи впливу, передбачені ст. 241 КУпАП, до неповнолітніх, які вчинили адміністративне правопорушення у віці від 16 до 18 років (ст. 13, 221 КУпАП) застосовуються винятково судом (суддею).

Наступною стадією провадження є оскарження, опротестування і перегляд постанов в справах про адміністративні правопорушення.

На відміну від інших стадій провадження в справах про адміністративні правопорушення стадія перегляду є факультативною, необов'язковою. Перегляд постанови в справах про адміністративні правопорушення полягає у перевірці законності й обґрунтованості справи суб'єктом, наділеним правом скасовувати, змінювати чи залишати раніше прийняту постанову без змін.

Слід звернути увагу, що лише невелика кількість справ розглядається в порядку контролю. Але вже сам факт законодавчого передбачення такої стадії має велике попереджувальне значення, дисциплінує тих, хто правомочний застосовувати адміністративні стягнення.

Усвідомлюючи, що постанова може бути переглянута, а суд чи вищий орган можуть перевірити законність її винесення, орган (посадова особа) більш відповідальніше ставиться до визначення винності громадянина, кваліфікації його дій, вибору заходів стягнення.

Виконання постанов про накладення адміністративних стягнень суб'єктів адміністративної юрисдикції органів поліції — заключна стадія провадження у справах про адміністративні правопорушення, розглянутих органами Національної поліції. Вона має якість виконуваності, тобто обов'язковості здійснення дій, запропонованих органом (посадовою особою) адміністративної юрисдикції.

Вимоги постанови про накладення адміністративного стягнення мають обов'язковий характер як для того, кому вони адресуються, так і для офіційних органів і посадових осіб, на яких законом покладено обов'язок їх виконання, тому постанови мають характер індивідуального акта управління. Сутність виконання постанов полягає у «практичній» реалізації адміністративного стягнення, призначеного правопорушнику. Виконання постанови про накладення конкретних заходів адміністративного стягнення здійснюється в специфічних формах залежно від того, який захід адміністративного стягнення виконується.

При цьому постанова про накладення адміністративного стягнення виконується або органом адміністративної юрисдикції, що його виносить (п. 4 ст. 299 КУпАП), або іншим органом. Постанови органів Національної поліції часто виконуються ними самими (штрафи на місці, попередження, та ін.). Крім того, органи Національної поліції виконують постанови про застосування заходів адміністративного стягнення, винесених іншими органами (адміністративний арешт, трудове використання осіб, підданих адміністративному арешту).

Початковий етап практичної реалізації постанов про накладення адміністративних стягнень регулюється ст. 299 адміністративного правопорушення, згідно з яким рішення про накладення адміністративного штрафу підлягає виконанню з моменту його винесення. При оскарженні рішення про накладення адміністративного штрафу рішення виконується після відхилення скарги, за винятком рішень про застосування стягнення у вигляді попередження, а також у випадках накладення штрафу за місцем

адміністративного правопорушення. Рішення про накладення адміністративного штрафу у вигляді штрафу, за винятком рішень про накладення адміністративного штрафу у вигляді штрафу за правопорушення з питань безпеки дорожнього руху, включаючи ті, що реєструються автоматично, виконується через п'ятнадцять днів.

Рішення про накладення адміністративного штрафу виконується органом (посадовою особою), який виніс рішення. Стаття 300-1 Закону про адміністративні правопорушення встановлює порядок виконання постанови про накладення адміністративного штрафу у вигляді штрафу за правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху, що реєструються автоматично. Якщо фізична або юридична особа сплачує п'ятдесят відсотків штрафу протягом п'яти банківських днів з моменту постанови про накладення адміністративного стягнення за порушення правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху, зафіксованого автоматично, така постанова вважається виконаною. У разі несплати штрафу фізичною або юридичною особою протягом тридцяти днів з дня винесення рішення про накладення адміністративного штрафу за правопорушення з питань безпеки дорожнього руху накладається штраф у розмірі подвійного штрафу.

У разі несплати штрафу та штрафу протягом тридцяти днів з дня причин його примусового виконання буде застосовано відповідну постанову про накладення адміністративного штрафу за правопорушення щодо безпеки дорожнього руху. Виконання рішення про накладення адміністративного штрафу у вигляді штрафу за правопорушення щодо безпеки дорожнього руху не звільняється від сплати штрафу. У разі оскарження рішення про накладення адміністративного штрафу у вигляді штрафу за правопорушення щодо безпеки дорожнього руху термін зупиняється до розгляду скарги.

Стаття 301 КУпАП передбачає відстрочку виконання постанови про накладення адміністративного стягнення у вигляді штрафу, (за винятком стягнення штрафу на місці вчинення правопорушення), виправних робіт і арешту. Відстрочка припиняє виконання даних постанов.

Надати відстрочку до одного місяця має право орган (посадова особа), що виніс постанову, звернувши її до виконання. Підставою для її надання є наявність обставин, що ускладнюють або унеможливають негайне виконання постанови (важка хвороба особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, складні сімейні обставини, нещасний випадок у сім'ї тощо), або ініціатива самого органу, що виніс постанову про адміністративне стягнення. Зрозуміло, що суб'єкт адміністративної юрисдикції органів Національної поліції має право лише відстрочити виконання постанови про накладення штрафу, а не скасувати її.

У ст. 303 КУпАП зазначено, що не підлягає виконанню постанова про накладення адміністративного стягнення, якщо вона не була звернена до виконання протягом трьох місяців з дня винесення (давність виконання постанови). У цей строк не включається час, на який виконання постанови припиняється у зв'язку з відстрочкою, пов'язаною з поданням прокурора чи скарги. Потрібно ще раз підкреслити: постанова повинна бути звернена до виконання у тримісячний строк з дня винесення.

Пізніше починати виконавче провадження не можна, це було б порушенням законності. Але якщо виконання постанови розпочато до закінчення строку давності, його можна продовжувати стільки, скільки необхідно. Закон не встановлює граничного терміну виконавчого провадження.

3.2. Заходи забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах Національної поліції

«Згідно з Конституцією України держава зобов'язується гарантувати права і свободи людини і громадянина, залишаючи за собою право вимагати від громадян правомірної поведінки, а громадяни мають право вимагати від держави реального забезпечення прав і свобод, їх захисту, поновлення, притягнення до відповідальності винних осіб, оскарження неправомірної

поведінки представників правоохоронних органів, виплати компенсації за неправомірну поведінку стосовно них»[1].

Провадження у справах про адміністративні правопорушення є найбільшим юрисдикційним провадженням за кількістю розглянутих матеріалів, відповідних органів (посадових осіб), уповноважених вирішувати такі справи та приймати рішення. «Зазначена діяльність зустрічається практично в усіх сферах діяльності суспільства. З урахуванням наслідків, що спричиняє недотримання встановлених правил, певне коло правовідносин може регулюватися за допомогою їх учасників, з їхньої ініціативи, тобто функції контролю за дотриманням правових норм покладаються на суб'єкти цих правовідносин з урахуванням принципу рівності»[31, с. 7].

Водночас заходи забезпечення є процесуальними інструментами, які використовують відповідні державні органи (посадові особи) в ході юрисдикційної діяльності. Що стосується групи заходів забезпечення провадження в системі заходів адміністративного примусу, то треба зазначити, що на сучасному етапі розвитку науки адміністративного права важливе значення для систематизації заходів адміністративного примусу набуло внесення названої групи заходів в окрему главу Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП).

Як зауважив А. В. Пугач, «істотна роль заходів забезпечення у провадженнях у справах про адміністративні правопорушення зумовлена не особливою специфікою, а правовою регламентацією»[30, с. 259]. Дії, що виконуються після вчинення адміністративного правопорушення, повинні сприяти забезпеченню провадження у справах і виявленню доказів, якщо вони мають процесуальну форму.

У цьому контексті, з метою вдосконалення процесу адміністративного провадження, необхідно збільшити кількість заходів забезпечення. Таку позицію надалі врахував законодавець, розширивши коло заходів забезпечення.

«Встановлено, що заходи забезпечення провадження мають такі основні ознаки, як: застосування в процесі або після вчинення правопорушення; допомагають встановити особу правопорушника та скласти відповідний протокол; є персоналізованими щодо правопорушника, не тягнуть додаткових обмежень для правопорушника, але обмежують його права; мають порядок і строки їх застосування та перелік уповноважених органів і посадових осіб, які мають право їх застосовувати; документуються у встановленому законодавством порядку та можуть бути оскаржені тощо»[30].

У випадках, прямо передбачених законодавством України, з метою припинення адміністративних правопорушень після вичерпання інших заходів, що зачіпають особу, підготовка адміністративного правопорушення у разі неможливості підготувати його за місцем вчинення, якщо повідомлення є обов'язковим, забезпечення своєчасності та точності адміністративного затримання, особистого обшуку, обшуку справ а також вилучення предметів та документів, включаючи посвідчення водія, тимчасове затримання транспортного засобу, вивезення водіїв з автотранспорту, річкових та малих суден та інспекції. про стан алкоголю, наркотиків чи іншої інтоксикації, а також про дію ліків, що знижують їх увагу та швидкість реакції.

Процедури адміністративного затримання, особистого обшуку, огляду речей та вилучення речей та документів, включаючи посвідчення водія, тимчасове затримання транспортного засобу, виключення водіїв з автотранспорту, річок та малих суден та контроль за алкоголем, наркотиками чи іншим сп'янінням, а також вживання наркотиків, що зменшують їхня увага та швидкість реагування для цілей, зазначених у цій статті, визначається цим Кодексом та іншими законами України.

Відшкодування шкоди, заподіяної громадянину незаконним застосуванням заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення, проводиться в порядку, встановленому законом [2].

«Розглядаючи поняття заходів забезпечення провадження, зауважимо, що О. І. Остапенко та О.Л. Хитра вважають, що ці примусові засоби впливу – це забезпечувальні, допоміжні, несамотійні заходи, за допомогою яких вирішують тактичні завдання провадження»[46, с. 37–38].

Будучи за джерелом походження похідними від матеріального примусу, процесуальні примусові засоби виконують у правоохоронному регулюванні службову, допоміжну роль. Їх призначення полягає у створенні умов для реалізації матеріальної норми.

Розгорнуте трактування поняття пропонує М. В. Ковалів, «визначаючи примусові заходи адміністративно-правового забезпечення як встановлені адміністративно-процесуальними нормами способи, прийоми та дії, що полягають у вторгненні в сферу прав і свобод особи, підозрюваної у вчиненні правопорушення, у межах провадження у справі про ці правопорушення спрямовані на виявлення знарядь і предметів, встановлення особи порушників, виявлення, закріплення та залучення до справи доказів, створення інших умов для об'єктивного, всебічного та повного розгляду справи, з метою реалізації норм матеріального права, що встановлюють відповідальність за адміністративні правопорушення, та інших адміністративно-правових санкцій» [33, с. 244].

Вивчення правових ресурсів дає підстави для включення до заходів адміністративно-процесуального примусу примусових заходів, спрямованих на виявлення правопорушень, встановлення правопорушників, пошук доказів, створення додаткових умов для об'єктивного, всебічного та повного розгляду з метою здійснення матеріально-правових (переважно адміністративно-правових) заходів відповідальності. за кримінальні

правопорушення та виконання деяких інших адміністративних санкцій. Багато вчених визначили місце правильним процедурним заходам у системі правильних заходів тиску. Оскільки ці заходи є відносно ефективним та широко диверсифікованим набором заходів правозастосування, що використовуються для забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, необхідна конкретна систематизація та відповідне законодавче закріплення цих заходів.

На наш погляд, вибір оптимальної класифікації адміністративних та охоронних заходів має теоретичне та практичне значення, сприяє більш детальному вивченню поняття та сутності цих заходів, виявленню властивих їм ознак, уточненню змісту, правової природи, конкретної мети та причин. Розглянемо деякі наукові класифікації заходів адміністративної підтримки, запропоновані вченими.

У дослідженні С. Л. Дембіцької «адміністративні та охоронні заходи поділяються на дві групи за призначенням: - заходи, спрямовані на забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення та створення умов для провадження, отримання доказів та виконання рішення (наприклад, перегляд, обов'язковий перегляд тощо); 142 - заходи, які, крім процесуального, мають ще й профілактичну мету, яка запобігає виникненню шкідливих наслідків»[34, с. 73–74].

Прикладом є адміністративне затримання особи, яка підпадала під адміністративну відповідальність за ст. 178 КУпАП (розпивання алкогольної продукції в заборонених місцях). На наш погляд, наведена вище класифікація є прийнятною, але з певними роз'ясненнями. Доцільно розподілити адміністративні та запобіжні заходи правозастосування на ті, що використовуються лише для цілей безпеки, без інших цілей, та ті, що використовуються для цілей безпеки та одночасно для інших цілей. Заходи адміністративно-правового характеру в деяких випадках є заходами

адміністративного припинення, якщо вони безпосередньо спрямовані на припинення порушення та запобігання соціально небезпечним наслідкам.

Це можуть бути адміністративно-процесуальні заходи підтримки, якщо злочин уже вчинено, ці заходи використовуються для збору доказів, визначення ступеня вини злочинця та заходів адміністративного попередження, спрямованих на попередження злочину. Заходи безпеки включають лише: тестування на алкогольне сп'яніння; рекомендація про медичний огляд на стан сп'яніння; тимчасове затримання товарів, транспортних засобів та інших предметів; можливості.

Заходами, що використовуються для забезпечення безпеки та інших цілей, є: доставка; адміністративне затримання; особистий обшук, обшук речей та транспортних засобів, які перебувають у фізичної особи; огляд знайдених там приміщень, територій, речей та документів, що належать юридичній особі, забезпечення речей та документів; відсторонення від керування відповідним транспортним засобом; затримання транспортних засобів, заборона діяльності; тимчасова заборона.

"Більшість оцінюваних заходів, які виконують роль процесуального забезпечення адміністративного деліктного провадження, здатні досягти або суттєво сприяти досягненню інших цілей (таких як запобігання злочину та припинення злочину, притягнення правопорушника до відповідальності та накладення адміністративного штрафу), лише невелика кількість заходів передбачає процесуальне цілі"[35, с. 18–19].

Однак основною метою є адміністрування та підтримка та інші непрямі цілі, які одночасно сприяють досягненню цієї мети. А. В. Пугач розподіляє адміністративне провадження, яке здійснює міліція, залежно від виконуваних у провадженні функцій, на заходи, що забезпечують участь відповідальних осіб в адміністративно-деліктному провадженні (видача, адміністративне

затримання) та заходи, спрямовані на отримання доказів (особистий обшук, обшук справ та індивідуальні транспортні засоби) »[36, с. 102].

Відповідно до суб'єктів, до яких застосовуються заходи, адміністративні запобіжні заходи можна поділити на такі, що застосовуються стосовно: фізичних осіб; юридичні особи; фізичні та юридичні особи. Залежно від характеру обмежень прав, що містяться в примусових заходах, доцільно розрізняти адміністративні заходи та заходи безпеки: - обмежити особисті немайнові права.

Суть заходів полягає в тому, що їх здійснення може супроводжуватися обмеженнями конституційного права на недоторканість особи; - пов'язані з обмеженням права власності. Ці заходи спрямовані на обмеження або позбавлення особи права володіти, користуватися чи розпоряджатися майном, заявою потім конкретній особі, яка є власником мера; - прямі туалети організаторського характеру.

Використання цих ресурсів дозволить вам по-перше додати найважливіші історії продукту, що знизить якість риби. За критерієм функцій заходів процесуального примусу можна виділити заходи забезпечення надання приписки, мета застосування яких - реалізація норми матеріального права за допомогою приписування ухилення особистості від виконання функціональних вимог.

Визначення заходів для утворення нових умов для подальшого здійснення адміністративно-процесуальних заходів, спрямованих на отримання показників та забезпечення виконання адміністративних покарань та закріплення правопорушників до відповідальності. Сутність цієї групи слід задіяти у проведенні 143 компетентних органів (посадових осіб) законодавчо врегульованих процесуальних дій, які відкриваються в умовах примусового впливу на об'єкт правозастосування за рахунок обмеження

свободи поведінки та перегляду правозахисних органів або осіб, які підозрюють в процесі адміністративної процедури.

Будівництво - управління адміністративного права. Працівники цих підприємств виконують подвійну функцію компанії, яка є предметом адміністративного внеску. На основі застосування цих активів можна досягти лише предмета адміністративного управління адміністративною системою.

Такі засоби забезпечують доставку, адміністративне постачання, передачу транспортного обладнання, обладнання для кондиціонування повітря туалети, для направлення документів. Головна мета цих заходів може бути використана за допомогою інформації, яку можна здійснити на основі висновку в справі про адміністративне правопорушення, встановивши за допомогою примусових заходів факту адміністративне правопорушення, особисту особу, визначення та дослідження показників для встановлення об'єктивних істин у справах.

Відповідальний за вул. 251 КУпАП «докази у справі про адміністративне правопорушення є фактичними даними, про підставу яких суд, орган, посадова особа, у провадженні яких переглядається справа, встановлюючи введення або відсутність поділу адміністративного судочинства, винність особистості, яку приєднують до адміністративної відповідальності, інші обставини, що його слід позначити для правильної версії звіту»[41].

Спеціальність таких заходів полягає в тому, що їх можна запровадити не лише щодо особистості, яка вчинила адміністративне правопорушення, а щодо інших осіб, які мають інформацію щодо вищих фактичних даних (наприклад, видання предметів дрібного розроблення в особі, яке передано на зберігання та продаж). Ви можете знайти решту групи людей: вид, вид на річку, вид на транспортний засіб, який повинен прибути до вас; погляд, на

який були знайдені знайдені там юридичні особи, території, мови та документи; намотування виступів та документів; перевірка алкогольних напоїв; медична допомога щодо стану сну.

Доволі велика кількість різноманітних заходів ця група об'єднує єдине процедурне призначення, яке може бути отримано в результаті отримання інформаційних даних, за допомогою яких можна дійти логічно правильним та загальнодоступним висновком у конкретних справах про адміністративне правопорушення. Для застосування зазначених заходів передбачено запровадити підключення: - створення особистої діяльності, яке містить ознаки адміністративного правопорушення або іншого протиправного досягнення; - достовірна, об'єктивна та загальна інформація про те, що особа слухає знаряддя вчинення правопорушень, предмети, здатність протилежним шляхом, або інші предмети, які можуть мати суттєві значення для встановлення об'єктивних істин у справах про адміністративне правопорушення; - заклади, що проводяться на основі адміністрації в адміністрації адміністрації.

Основна мета цього підгрупування заходів полягає у забезпеченні власного та повного виконання винесених постанов, завдяки можливості реалізації адміністративного пошуку після призначення. Якщо ви хочете використовувати, коли є підстави вважати, що особа, яку приєднують до адміністративної відповідальності, може не погоджуватися добровільно виконувати винесену постанову. Необхідно знайти в цих роботах, наприклад, пряме завантаження завантаженого чернетки, право введення праворуч праворуч. З примусових заходів, передбачених КУпАП, до цієї групи можна заробити лише тимчасовий час для забезпечення транспортних засобів та інших служб, зміни у спеціальних установах іноземних громадян або осіб без громадянства, які підлягають адміністративному відтворенню за межі України.

Особливістю цієї групи заходів є те, що вони можуть долучитися лише до осіб, які призначені адміністративним покаранням, лише в разі усунення цих осіб від власного виконання покарання. Слід визнати, що право робити такий внесок у винних в одному листі вважається наявним. Послуги управління охороною для адміністративного правопорядку Щороку, що поширюють публічну безпеку та громадський порядок, для характеру обмеження права розподілено на заборони обмеження особистих немайнових прав та заходів, пов'язаних із обмеженням майнових прав. Заходи, що обмежують особливості немайнового права, є поповнення, адміністративне забезпечення, підтримка, огляд станції алкогольного сп'яніння, створення медичного огляду станції зв'язку та особистий огляд.

До заходів, пов'язаних із обмеженням майнових прав, слід оглядати рішення, що є у фізичній особі, огляді власних юридичних осіб приміщенням, територією, речами та документами, виявленими там, вилученням речей та документів. Для функціонування заходів забезпечення впровадження у справах про адміністративні правопорядки, що забезпечують публічну безпеку та громадський порядок, їх розмежовують заходи приписування та заходи, визначені в результаті отримання даних.

Необхідно знайти доступні та адміністративні обмеження. Видалення громадян з місця навчання адміністративного судочинства з наданням до територіального органу Національної поліції зможе приписати протиправні дії правопорушників, а також застосування адміністративної адміністрації за неможливість продовжити адміністративне правопорушення. Заходи, спрямованими на отримання доказів, є особистий огляд, огляд речей, знайдених у фізичній особі, огляд приміщення, територія, речі та документи, виявлені там, вилучення речей та документів, огляд на стан алкогольного сп'яніння; медичний огляд для встановлення обладнання для сну,

прибуття. Як видно з наведених класифікацій, таких охоплень, як поповнення, адміністративне забезпечення, приналежність до заходів, обмеження особистості немайнових прав, тим часом є запрошення на реєстрацію, особистий огляд, оглядові рішення, рішення про вирішення питань та документи приймаються, що обмежують майнові права громадян. керівництво збором документів.

Обслуговування цих окремих об'єктів забезпечується різними групами з класифікації класифікації, що не є необхідним. Більше заходів забезпечення впровадження, створених у справах про адміністративні правопорядки, що забезпечують публічну безпеку та громадський порядок, притаманну комплексну спрямованість, що не суперечить процесуальному характеру цих заходів. Аналіз заходів забезпечення та забезпечення впровадження у справах про адміністративні правопорядки, що забезпечують публічну безпеку та громадський порядок, дозволяють визначити характерні риси: стандартів, основний предмет - забезпечити унікальний погляд на адміністрацію адміністрації.

Проміжна мету - видання протиправної поведінки, встановлення факту вчинення правопорушень та особистих поштових повідомлень, створення умов для заснування обставин, виявлення, дослідження, закріплення даних та запобігання правопорушенням; - головний герой економіки - застосування контракту до адміністрації адміністрації; - використовувати їх за доступність порушеної справи про адміністративне правопорядкування, об'єктом якого є суспільні відносини, що забезпечують публічну безпеку та громадський порядок; на момент реалізації конституційний закон про нетероризм осіб може бути обмежений; - виконувати свої зобов'язання, які регулюються адміністративним законодавством, що застосовується до держави у певній процесуальній формі; реалізуються у межах особливої правоохоронної (адміністративно-юрисдикційної) діяльності компетентних державних органів, сфера використання цих заходів – провадження у справах про

адміністративні правопорушення; застосовуються до осіб, процесуальний статус яких встановлено законом.

ВИСНОВКИ

Якщо узагальнити сутність та особливості адміністративної та юрисдикційної діяльності Української державної поліції, ми зафіксуємо такі факти:

- адміністративно-юрисдикційну діяльність Української державної поліції слід розуміти як самостійний вид держави, права, правоохоронних та правоохоронних органів, який полягає в оцінці та вирішенні правових суперечок відповідно до правил захисту суспільних відносин у різні урядові сфери;

- загальні та характерні особливості видів адміністративної юрисдикції в Державній поліції України мають своє специфічне значення, що відокремлює цю діяльність від юрисдикції інших державних органів влади та визначає конкретний характер та призначення діяльності Державної поліції України у виконавчій владі;

- адміністративна юрисдикція Державної поліції України - це особливий спосіб захисту суспільних відносин і водночас спосіб застосування стандартів адміністративного права в системі органів виконавчої влади;

- специфічним є також нормативне регулювання адміністративно-юрисдикційної діяльності Державної поліції України, механізм якої включає, крім законодавчих актів, також відомчі нормативні акти, включаючи накази, розпорядження тощо. Деякі його партії регулюються спеціальними (відомчими) нормативними актами, що визначають порядок юрисдикційної діяльності певних департаментів та підрозділів Державної поліції України.

Сьогодні існує потреба вдосконалити традиційні способи захисту прав людини - в судовому та правильному плані. Отже, дослідження проблем адміністративно-юрисдикційної державної поліції України повинно проводитися на основі пріоритету прав людини, вдосконалення адміністративно-юрисдикційних методів захисту її прав, свобод та законних

інтересів. Особливістю адміністративної юрисдикції Державної поліції України, яка визначає її юридичний зміст, є те, що, як різновид загальної юрисдикції, адміністративна юрисдикція поліції також входить до складу органів виконавчої влади. Ця концепція інтегрує характеристики виконавчої влади в цілому та юрисдикції зокрема. Для роз'яснення концептуальної моделі, включаючи правову природу адміністративної юрисдикції Державної поліції України, зв'язок цього правового явища з цілями та завданнями виконавчої влади відіграє вирішальну роль.

Безпосередньо до органів виконавчої влади, які згідно зі ст. 1 Закону "Про державну поліцію" належить Державній поліції України, є основним тягарем для практичної реалізації та реалізації таких цілей і завдань: забезпечення особистої безпеки громадян, суспільства, держави; створення сприятливих умов для забезпечення добробуту громадян, суспільства, економічного розвитку, держави; створення сприятливих умов для реалізації своїх прав, свобод та законних інтересів фізичними та юридичними особами. Адміністративна юрисдикція Державної поліції України, у свою чергу, має більш спеціалізовані (галузеві) цілі та завдання, які визначені законодавством, але в деяких випадках значною мірою збігаються з цілями та завданнями виконавчої влади.

Досягнення цих цілей в більшій мірі відображається через правозастосовчу діяльність виконавчої влади. Адміністративна юрисдикція Державної поліції України генетично пов'язана із здійсненням виконавчої влади, формами правозастосування та, насамперед, методом правозастосування та його формами правозастосування.

Тому адміністративна юрисдикція Державної поліції України є різновидом правоохоронних органів, а також правоохоронних органів. Тому для нього характерні характерні риси виконавчої влади, зокрема надання юридичних повноважень, без яких неможливо здійснювати державно-авторитарну, організаційну, матеріальну, повсякденну та безперервну адміністративно-юрисдикційну діяльність. Охорона громадського порядку,

безпека, захист прав особистості, суспільства, держави є одними з основних завдань управління, реалізація яких забезпечується переважно певними процесуальними формами.

Як відомо, органи влади та управління Державної поліції України, які виконують покладені на них завдання при здійсненні правоохоронної діяльності, виконують основні функції, а саме: адміністративну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу, превентивну та охоронну. Правові форми реалізації, які є результатом їх безпосереднього призначення, визначаються нормативними актами.

Якщо критеріями класифікації юрисдикційної діяльності Державної поліції України є вибір характеру, характеристик та ступеня складності фактичної сторони адміністративних правопорушень та пов'язаної з цим складності юрисдикційного провадження (маючи на увазі його обсяг), то ми можемо надати таку класифікацію адміністративно-судових процесів Державної поліції повне) провадження; б) скорочене (прискорене) провадження; в) складна (розширена) процедура; г) просування в органах іншої інстанції (наприклад, посадовій особі вищого рангу (посади) порівняно з працівником, який первинно розглядає матеріали адміністративної справи).

Єдина за його суть адміністративно-юрисдикційної діяльності органів Національної поліції України має особливі особливості у вирішенні питань адміністративних справ, які повідомляють про різну процедурну форму цього виду діяльності. У цілому потрібно визначити те, що юрисдикційний процес у Національній поліції України має особливості, пов'язані з: його правою регламентацією, великим обсягом повноважень посадових осіб та їх чисельністю, порядком розгляду справ, порядком оскарження.

У Національній поліції України не всі служби та їх посадові особи є членами юрисдикційних повноважень, що суттєво відображає адміністративну юрисдикцію цих органів від юрисдикції органів правосуддя. Але, незважаючи на це, адміністративна юрисдикція в Національній поліції України використовується великим колом суб'єктів, що відповідає

нормативно-правовим структурам, які мають право розглядати та вирішувати адміністративні суперечки, предметом яких є порушення прав людини.

Для діяльності Національної поліції України характерним є те, що, крім юрисдикційних дій (розгляд та вирішення конкретних справ, отримання повноважень щодо оформлення адміністративних чинів дисциплінарних стягнень або прийняття інших рішень у тому числі), також може бути представлена через реалізацію компетенції юрисконсульту, як самі суб'єкти "Адміністративна політика Міністерства юстиції, наприклад, інших членів Національної поліції України, не є такою Зокрема, політично відповідальний за ст. 32 Закон Великобританії "Про національну поліцію" наданий в праві: переглядати документи осіб; вул. 34 Закон України "Про Національну поліцію" базується на згаданому огляді.

У юридичній літературі слід виділити наступні особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності поліції: широке коло суспільних відносин, що охороняються адміністративно-юрисдикційними способами; великий обсяг прав під адміністративною підтримкою порівняно з іншими продуктами Суду; широке коло власників земель, які повинні мати право застосовувати адміністративно-правові санкції; позначено нормативно-правовими актами, що спеціалізуються на адміністративному управлінні; право застосовувати адміністративну підтримку до місця здійснення правопорядку.

Передусім, адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України в певній міру освіченої задачі, функції та характер адміністративної діяльності поліції, є частиною їх виконавчо-розпорядчої діяльності. Решта, наскільки це можливо, з умовою засудження - це місце та місце в адміністративному праві закону. Адміністративний та Національний округ Національної поліції України, а також майбутнє їх, а також. Запах закону ефективного виконання закону. Компетентні посадові особи Національної поліції України, які реалізують надані їм адміністративно-юридичними повноваженнями, пов'язані з діяльністю в рамках законів та

інших нормативних положень. Вїзд до цих країн повинен здійснюватися, залежно від обставин, з порушенням принципу законності та, залежно від обставин, консорціуму.

Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної поліції України не лише базується на суворому дотриманні норм права, але і реалізується за допомогою таких норм, що є діяльністю правозастосовчою. За основним призначенням при маркуванні запаху він також є правим. Адміністративно-політичний округ Національної поліції України одночасно знаходиться у сфері зайнятості. Суб'єкт адміністративної юрисдикції Національної поліції України є, головним чином, офіційним висновком.

Місце характеристики колекції, дотримання та оцінка інформації на жорсткому ґрунті також відбуватимуться. Встановлення та доведення поділів та інших змін до законодавчих актів, їх юридична оцінка, запровадження постанов за довідками та її виконання в рамках адміністративно-процесуального регламенту. Адміністративні та політичні стандарти, а також адміністративно-правові права міністерства знаходяться на матеріальному рівні. Політика Національної поліції України знаходиться на адміністративному рівні, оскільки встановлюється спеціальний рівень угоди.

З тих пір існує значний обсяг уваги щодо кількості поліцейських. Адміністративно-юрисдикційна діяльність Національної національної поліції України характеризується тим, що завжди має винятково державно-владний характер і здійснюється лише в офіційному порядку. Для її здійснення Національна поліція України передає широкий колом повноважень, в рамках яких вони реалізують відповідне право щодо вирішення адміністративних спорів. До числа питань адміністративної юрисдикції Національна поліція України є одним з найважливіших людей у світі.

Якщо буде організована адміністративна юрисдикція, що здійснює управління вітчизняними колегіальними повноваженнями (адміністративні комісії, виконавчі комітети селищних, сільських рад), до Національної поліції України влада лише одноособова форма адміністративної юрисдикції.

Дослідження перерахованих вищих особливостей адміністративно-юрисдикційної діяльності є необхідним у першу чергу тому, що застосування юридичних санкцій, яке є у більшості випадків результатом юрисдикційної діяльності, повідомляє питання про законність дій правозахисників і як наслідок вирішує проблему забезпечення прав і свободи людини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141) [URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>]
2. Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 року № 580-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379) Електронне джерело: [URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>]
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення Електронне джерело: (Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР) 1984, додаток до № 51, ст.1122) [URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>]
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. – Київ; Ірпінь: Перун, 2005. – VIII, 1728 с.
5. Великий енциклопедичний юридичний словник Азаров Д.С., Акуленко В.І., Александров Ю.В., Алікіна Н.В., Андрійко О.Ф. та ін. Видавництво:Юридічна думка
6. Курило В.І. Адміністративна юрисдикція в АПК України : [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / В.І. Курило, В.К. Шкарупа, О.Ю. Піддубний ; за заг. ред. В.К. Шкарупи. – К. : Магістр – XXI ст., 2008. – 688 с
7. Городецька І.А. Принципи і завдання адміністративно-юрисдикційної діяльності / І.А. Городецька [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=46182>
8. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : [підручник] / О.Ф. Скакун. – Х. : Еллада, 2006. – 776 с.
9. Гусаров С.М. Адміністративно-процесуальний статус органів внутрішніх справ щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення (проступки) та механізм його реалізації / С.М. Гусаров // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2009. – № 2. – С. 91–99.

10. Алексійчук М.М. Адміністративно-правовий статус міського, районного органу внутрішніх справ : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / М.М. Алексейчук. – К., 2009. – 20 с

11. Мартинов Д.М. Адміністративно-правове забезпечення діяльності територіальних органів внутрішніх справ України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / М.Д. Мартинов. – Х., 2010. – 20 с

12. Васильєв І.О. Контрольна діяльність штабів ОВС : [монографія] // І.О. Васильєв, Т.П. Мінка ; рец. Д.В. Приймаченко, Л.М. Давиденко ; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. – Дніпропетровськ : ДДУВС, 2010. – 260 с.

13. Малиняк Х.В. Права та обов'язки як елемент адміністративно-правового статусу посадової особи ОВС України / Х.В. Малиняк // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2009. – № 2. – С. 133–140.

14. Сіроштан Ю.В. Адміністративно-правовий статус працівників патрульної служби МВС України / Ю.В. Сіроштан / Актуальні питання забезпечення громадської безпеки і правопорядку : матеріали Всеукр. наук. практ. конф. (Дніпропетровськ, 18.10. 2013). – Дніпропетровськ, 2013. – С. 121–125.

15. Науково-практичний коментар розділу IV «Повноваження поліції» та V «Поліцейські заходи» Закону України «Про Національну поліцію» / Т.П. Мінка, Р.В. Миронюк, В.А. ГлухOVERЯ та ін. ; за заг. ред. Т.П. Мінки. – Х. : Право, 2016. – 178 с.

16. Постанова КМУ від 28.10.2015 року № 877 «Про затвердження Положення про Національну поліцію»

17. Положення про Департамент патрульної поліції, затверджене наказом Національної поліції України від 06 листопада 2015 року № 73 (у редакції наказу Національної поліції України від 03 вересня 2019 року № 887)

18. Малиновський В.Я. Державне управління : [навчальний посібник] / В.Я. Малиновський. – Луцьк : Вежа, 2000. – 558 с.

19. Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції НАКАЗ 06.11.2015 № 1376

20. Moreno Ya. Psykhodrama / Ya. L. Moreno – 2-e yzd. / per. s anhl. – М. : Yzd-vo Ynstituta Psykhoterapyy, 2008. – 496 s

21. Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції Навчальний посібник ТОВ «Центр учбової літератури» м. Київ 01015

22. Лошицький М.В., Короед С.О. Реалізація судової влади адміністративними судами: окремі проблеми теорії та практики адміністративного судочинства в Україні: монографія / М.В. Лошицький, С.О. Короед. – К. «МП Леся», 2015. – 136с.

23. Ткаченко В.І. Адміністративно-процедурні провадження у дозвільній системі в Україні: шляхи вирішення проблемних питань: Монографія/ МВС України, Луган. Держ. Ун-т внутр. Справ. – Луганськ: РВВ ЛДУВС, 2006. – 344с.

24. Міжнародні стандарти прав людини у правоохоронній діяльності: практикум / Боняк В.О., Завгородній В.А., Перепьолкін СМ., Філяніна Л.А., Христова Ю.В. - Дніпропетровськ Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2014. - 284 с.

25. Коллер Ю.С, Собакарь А.О. Адміністративна відповідальність за правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху: монографія / Ю.С. Коллер, А.О. Собакарь. - К. : «МП Леся», 2015. – 204 с.

26. Доненко В.В., Гаркуша В.В. Безпека дорожнього руху в наукових працях українських вчених / Доненко В.В., Гаркуша В.В. // Посібник. – Д.: Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. – 2011. 80 с.

27. Коломоець Т.О. Адміністративний примус у публічному праві України: теорія, досвід та практика реалізації: Монографія.- Запоріжжя: Поліграф, 2004.- 404 с

28. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: особлива частина: / Т.П. Мінка, О.М. Обушенко, Д.Г. Заброда та ін.; за заг. ред. С.М. Алфьорова. – Х. : Право, 2013. – 312 с.

29. Колпаков В.К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право) : навч. посіб. / В.К. Колпаков. – К.: Юринком Інтер, 2008. – 256 с.

30. Пугач А.В. Генезис правової регламентації заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення. Науковий вісник публічного та приватного права. 2016. Випуск 2. Ч. 3. С. 160-166.

31. Єсімов С. С. Правові підстави застосування адміністративних стягнень. Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія “Юридичні науки”. 2013. № 1 (4)

32. Остапенко О. І., Хитра О. Л. Юрисдикційна діяльність органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення: навч. посіб. Львів : Растр-7, 2017. 220 с

33. Ковалів М. В. Проведення у справах про адміністративні правопорушення. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2013. № 3. С. 240–248.

34. Дембіцька С. Л. Класифікація адміністративних заходів в системі адміністративного примусу. Держава та регіони. 2018. № 1 (59). С. 71–76.

35. Додин Е. В. Доказательства в административном процессе. Москва: Юридическая литература, 1973. 192 с

36. Пугач А. В. Класифікація заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2018. № 2. С. 99–104.

37. Кодекс Адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 35-36, № 37, ст.446) Редакція від 15.08.2020

38. Васильев Л.С. Административное право Украины (общая часть) : [учебное пособие] / Л.С. Васильев. – Х. : Одиссей, 2002. – 288 с.
39. Городецька І.А. Принципи і завдання адміністративно-юрисдикційної діяльності / І.А. Городецька [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=46182/>
40. Демський, Е.Ф.Адміністративне процесуальне право України :навч. посіб. / Е.Ф. Демський. - К. :Юрінком Інтер,2008. - 496 с.- С.138.
41. Ішук О. С. Поняття адміністративної юрисдикції: проблеми дефініції / О. С. Ішук // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 419–424 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-1/11iocjpd.pdf> - С.423.
42. Джафарова О.В. До питання про визначення сутності адміністративноюрисдикційної діяльності правоохоронних органів України / О.В. Джафарова // Науковий вісник ХНУВС. – 2009. – № 44. – С. 152-157.
43. Бородін І.Л. Адміністративно-юрисдикційний процес : [монографія] / І.Л. Бородін. – К. : Алерта, 2007. – 184 с.
44. Педько Ю.С. Адміністративна юстиція і адміністративна юрисдикція: деякі теоретичні та практичні питання співвідношення // Право України. - 2001. - № 10. - С.72-75. - С.74.
45. Алехин А.П., Кармолицкий А.А., Козлов Ю.М. Административное право: учебник 2-е изд., перераб. и доп. — М.: Зерцало, 1999. 671 с
46. Остапенко О. І., Хитра О. Л. Юрисдикційна діяльність органів, що уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення: навч. посіб. Львів : Растр-7, 2017. 220 с.
47. Шергин А. П. Административная юрисдикция / Шергин А. П. – М. : Юрид. лит., 1979. – 144 с. – С. 89-116.
48. Панов І. О. Адміністративно-юрисдикційна діяльність дільничного інспектора міліції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право;

інформаційне право» / І. О. Панов ; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Харків, 2005. – 20 с. – С.15.

49. Безпалова О. І. Адміністративно-правовий механізм реалізації правоохоронної функції держави : монографія. Х. : НікаНова, 2014. 544 с

50. Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції: навчальний посібник. Київ: «Центр учбової літератури». 2016. 336 с.

51. Пиголкин А. С. Юрисдикция // Юридический энциклопедический словарь / Пиголкин А. С. ; гл. ред. А. Я. Сухарев ; редкол. : М. М. Богуславский и др. [2-е изд., доп.]. М.: Сов. энциклоп., 1987.

52. Ткаченко В.І. Адміністративно-процедурні провадження у дозвільній системі в Україні: шляхи вирішення проблемних питань: Монографія/ МВС України, Луган. Держ. Ун-т внутр. Справ. – Луганськ: РВВ ЛДУВС, 2006. – 344с.

53. Лошицький М.В., Короед С.О. Реалізація судової влади адміністративними судами: окремі проблеми теорії та практики адміністративного судочинства в Україні: монографія / М.В. Лошицький, С.О. Короед. – К. «МП Леся», 2015. –136с.

54. ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНИХ ЕЛЕМЕНТІВ СТАТУСУ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ, Електронне джерело: [<http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/5/62.pdf>]

55. Виконавча влада і адміністративне право. 20012 (співавт.); Адміністративне право України: Академічний курс. 20014 Голосніченко Іван Пантелійович

56. Лапкін А. В. Організація судових та правоохоронних органів України : навч. посіб. у схемах / А. В. Лапкін. – [2-ге вид., змін. і допов.]. – Х. : Право, 2013. – С. 17.

57. Тищенко О. І. Проблеми обрання та оскарження запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в досудовому провадженні по кримінальній справі : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / О. І. Тищенко ; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х., 2007. – С. 67.

58. Ягофаров С. М. Международные стандарты по правам человека и российское уголовное судопроизводство : учеб. пособ. / С. М. Ягофаров ; под ред. д-ра юрид. наук, проф. А. П. Гуськовой. – Оренбург : Издательский центр ОГАУ, 2006 – С. 5. 2

59. Міжнародне дослідження правових основ та практики надання органами прокуратури допомоги потерпілим [Електронний ресурс] / підготовлено для Міжн. асоціації прокурорів; Хайк Гремков, Сюзанн Сейферт. – Національний Центр Державних Судів Арлінгтон, США. – 2007. – Режим доступу: http://www.uap.org.ua/ua/iap/activity/vypusk_5.html.

60. Мюллерсон Р.А. Права человека: идеи, нормы, реальность / Р. А. Мюллерсон. – М. : Юрид. лит., 1991. – С. 5.

61. 71. Гуськова А. П. Вопросы защиты прав личности по международному уголовнопроцессуальному праву / А. П. Гуськова // Роль университетской науки в региональном сообществе : матер. междуна. науч.-практ. конф. – Москва-Оренбург, 2003. – С. 218–219.

62. Кухта К. И. Правовой статус жертвы преступления (потерпевшего) в уголовном процессе США : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / К. И. Кухта. – М. : Российский ун-т дружбы народов, 2006. – С. 17–18.

63. Victim and Witness Protection Act. – Public Law. 97–291–Oct. 12–1982.

64. Кримінальний процес : підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я Тацій, А. Р. Туманянц та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шилю. – Х. : Право, 2019. – 824 с. – С. 191.

65. Кулик М.Й. Симчук А.С. Деякі проблеми питання нормативного врегулювання порядку затримання уповноваженою службовою особою. /Симчук А.С., Кулик М.Й. // KNOWLEDGE EDUCATION LAW MANAGEMENT NAYKA OSWIATA PRAWO ZARZADZANIE № 2 (22) / 2018 czerwiec Lublin – 2018. – С. 124 – 131.

66. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України / В.М. Тertiшник. Видання 12-те доповн. і перероб. – К.: Алерта, 2016. – 810 с.

67. Кримінальний процес : підручник. / За заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. – К. – 2013. – 544 с.

68. Курс лекцій з кримінального процесу за новим Кримінальним процесуальним кодексом України : Загальна частина / В. В. Рожнова, Д. О. Савицький, Я. Ю. Конюшенко та ін. – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2014. – 280 с.

69. Курс лекцій з кримінального процесу за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. (Особлива частина) / О. Ю. Хабло, О. С. Степанов, Л. Д. Удалова та ін. – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2012. – 200 с.

70. Організація судових та правоохоронних органів: підручник. / І.Є. Марочкін, Л.М. Москвич, П. М. Каркач та ін.; за ред. І. Є. Марочкіна. – Х.: Право, 2014. – 448 с.

71. Про попереднє ув'язнення: Закон України від 30 червня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 35. - Ст. 360.

72. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р. // [Текст]: офіц. текст: поточна редакція — Редакція від 03.07.2020 // [Електронний ресурс] / Верховна Рада України; офіційний веб-сайт. – Режим доступу до сайту: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>

73. Горбачевський В. Я. Слідчий суддя як гарант забезпечення прав і свобод людини у кримінальному провадженні – С. 29-32 // Актуальні проблеми кримінального процесу, криміналістики та судової експертизи [Текст] : матеріали міжвідом. наук.-практ. (Київ, 24 листоп. 2017 р.): у 2 ч. / [редкол. В. В. Черней, С. С. Чернявський, Л. Д. Удалова та ін.]. – К.: Нац. акад. внутр. справ, 2017. – Ч. 1. – 396 с.

74. Дроздов О. До проблеми нормативного регулювання стадії перегляду судових рішень Верховним Судом України у кримінальному провадженні (загальнотеоретичний аспект) / О. Дроздов // Право України. – 2016. – № 11. – С. 250-259.

75. Євмін А. М. Зародження інституту оскарження судових рішень у касаційному порядку / А. М. Євмін // Держава і право. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького, 2013. – Вип. 61. – С. 300-305.

76. Іваницький С. О. Адвокат у кримінальному провадженні на підставі угоди // Адвокат. – 2013. – № 10. – С. 26-29.

77. Костенко С. Дотримання конституційних прав і свобод громадянина при повідомленні про підозру у вчиненні кримінального правопорушення // Вісник прокуратури. – 2014. – № 5. – С.95-103.

78. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За загальною редакцією професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К.: Юстініан, 2013. – 1224 с.

79. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. Т. 1 / О. М. Бандурка, Є. М. Блажівський, Є. П. Бурдоль та ін.: за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова. – Х.: Право, 2012. – 768 с.

80. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю: Закон України від 30 червня 1993 року // Голос України. – 1993. – 6 серпня.